

1927

ARHIEPISCOPIA TOMIS
BIBLIOTECA Nr. 12596

ANUL IV

IULIE—AUGUST

No. 7—8

TOMIS

REVISTA EPARHIALĂ DE CONSTANȚA

= VEZ CE YA BEA DIN APA PE CARE O VOIU DA EU
NU YA ÎNSEȚA ÎN VEC=IOAN.IV.14=

SUMAR

REGELE FERDINAND. — Educația socială. — Salutul între Preoți. — Gura lumii. — Cuvântarea P. S. Episcop GHERONTIE ținută la deschiderea conferințelor generale, seria I. — Sora lui Sf. Ilie. — Vizita P. S. Episcop în Jud. Ialomița. — Conferințele Generale pastorale. — Partea Oficială. — etc. etc.

D. 34. 504 / 963

TIP. „LUCRĂTORII ASOCIAȚII”. STR. MIRCEA 5. — Constanța

SPRE ȘTIINȚĂ

Revista apare sub redacția și administrația Preotului Gr. Dumtreșcu, Directorul Sfintei Episcopii.

Schimbul de reviste, trimeri de articole, abonamente și orice corespondență se va adresa Revistei TOMIS, la Sfânta Episcopie.

ABONAMENTUL

Revista eparhială costă anual 120 lei.

Un număr 10 lei.

REGELE FERDINAND

Cripta Domnească de la Curtea de Argeș a închis în sânul său, rămășițele pământești ale Marelui Voievod al tuturor Românilor, Regele Ferdinand. Țara întregă l-a plâns, căci el a fost adevăratul Român, viteazul ostaș, creștinul convins, minoritarul devotat patriei sale adoptive.

Operite înfăptuite sub glorioasa-I domnie de scurtă durată — nici treisprezece ani, — fac din acest timp *o epocă* în istoria Neamului nostru. Fapte cunoscute, — căci au fost trăite de noi toți, — s'au scris cu acest prilej în toate ziarele și revistele române și străine și s'au citit, nu spre reîmprospătarea lor în memoria noastră, ci ca panegiric de evlavie, ultim prinos de iubire Suveranului ce a știut și a putut să-și contopească ființa Sa, pâna la anihilare, în noțiunea de Român.

Pildă de bun cetățean, credincios temător de Dumnezeu, icoană omului ce se dedică unei misiuni, a biruit până la ultima-I suflare ființa-I fizică, înălțându-se peste vremuri și împrejurări. adevărat erou moral.

Făuritor al întregirii Neamului, al unui țaran stăpân pe brazda sa, Regele Ferdinand a avut o deosebită atenție pentru biserica ortodoxă, căreia a încredințat creșterea odraslelor Sale, iar în timpurile de grea cumpănă n'a uitat să pună nădejdiile Sale și ale Neamului, tot în biserica ortodoxă, designând ca sprijin al minorului Rege, și copărtaș la conducerea destinelor acestei țări, pe șeful suprem ortodox, Patriarhul României.

Cinstea pe care, prin acest act, a făcut-o bisericii, l'așează pe adormitul, întru fericire, Regele Ferdinand în

rândul Marilor Voivozi; cu sfetnici dintre căpiteniile bisericii, și alătură fapta Sa de măreția Edictului de la Milano, iar pentru noi înseamnă un nou început de viață.

Ne închinăm înaintea Providenței divine și hotărârilor sale. Incredători în ajutorul Său să ne rugăm să reverse și de acum înainte aceeași îndurare asupra țării acestea, asupra Majestății Sale Regelui nostru Mihai și asupra bisericii noastre ortodoxe.

Ic. Gr. Dem

DATE BIOGRAFICE

Regele Ferdinand s'a născut la 24 August 1865, în castelul Sigmaringen din Germania. A fost al doilea fiu al Prințului Leopold din Hohenzolern. Studiile și le-a făcut în Universitățile din Tübingen și Göttingen, apoi a intrat ca ofițer în regimentul I. de gardă din Potsdam - Prusia.

La 18 Martie 1889 a devenit Principe moștenitor al României.

La 10 Ianuarie 1893 s'a căsătorit cu Prințesa Maria, fiica cea mai mare a ducelui Alfred de Saxa-Gotta și de Edinburg, Prințesă de Marea Britanie și de Irlanda, ducesă de Saxa și nepoată a Regelui Eduard al VII al Angliei.

Întreaga Sa activitate ca principe moștenitor s'a desfășurat în câmpul armatei. Arma de pradilectie i-a fost cavaleria.

A avut între altele titluri, următoarele: general de cavalerie, inspector al armatei, șeful batalionului de vânători din regimentul de infanterie prusac No. 69, și comandant onorific al regimentului I. prusac de gardă infanterist, proprietar al regimentului 18 de infanterie rus de Vologd; cavalier de onoare al Vulturului negru, al ordinului Așonciada, al ordinului Sft. Andrei, Sft. Hubert, cavalier al ordinului Lăna de aur, și multe altele. În campania de 1913 a fost generalisim al armatei române în expediția din Bulgaria. Ca principe moștenitor devenise membru al Academiei Române.

Principele Ferdinand a avut 6 copii: 3 băieți și 3 fete: Carol, născut la 3 Octombrie 1893, Elisabetă, născută la 29 Septembrie 1894 căsătorită cu regele George al Greciei, Maria, născută la 27 Decembrie 1899 căsătorită cu regele Alexandru al Jugo-Slaviei, Nicolae, născut la 4 August 1903, Ileana, născută la 23 Decembrie 1903 și Mircea, născut la 21 Decembrie 1912 și mort în toamna 1916.

În toamna anului 1914, la 10 Octombrie s'. vechi, a devenit rege al României, prin succesiune, și la 14 Octombrie 1914 a depus jurământul în Parlament.

La 15 August 1916 a semnat intrarea în războiul mondial împotriva puterilor Centrale.

În toamna anului 1918 a intrat în capitala țării cu armata, victorios din război. La 4 August 1919 armata Română a intrat triumfal, în Budapesta. Sub domnia Lui, în Martie 1918 s'a unit Basarabia cu regatul Român, iar în Noembrie și Decembrie 1919 s'au unit Bucovina și Transilvania.

La 14 Octombrie 1922 a avut loc încoronarea sa la Alba Iulia ca prim Rege al României Mari, al țării întregite.

A încetat din viață în z'ua de 20 Iulie a. c. și a fost înmormântat la 24 Iulie în cripta dela Curtea de Argeș, plâns de țara întreagă.

Conform hotărârilor dela 6 Ian. a. c. succesor a fost proclamat nepotului Său, M. S. Regele Mihai, având ca regenți pe A. S. R. Principele Nicolae, I. P. S. Patriarh al României Dr. Miron, și D-I G. Buzdugan.

TOMISUL

FOAIE OFICIALĂ EPARHIALĂ

SUB PATRONAJUL PREA SFINȚITULUI EPISCOP GHERONTIE

EDUCAȚIE SOCIALĂ

Prin diferite articole, însemnări, știri, Prea Cuviosul Arhim. Scriban,—neobositul scriitor—, îmbrățișează întreaga viață socială, iar observațiile ce face, din care scoate, cu duiumul, îndrumări de tot felul, pot fi numite cu tot dreptul, lecțiuni de educație socială.

E o plăcere să le citești, și oricât de priceput s'ar crede cineva, tot găsește într'însele multe lucruri noi. Mulți preoți spun că din Revista „Biserica Ortodoxă“ nu citesc decât partea dela urmă, și li-i de ajuns să se pună în curent cu toată mișcarea bisericească.

În ziarul „Crucea“ dela 23 Iunie a. c., sub titlul „Salutul preoților“, Prea Cuvioșia Sa găsește că această chestiune este de atâta importanță, încât, ar fi necesar să se discute chiar în sfătuirii eparhiale.

Salutul nu este numai o daorie; el este o dovadă de bună creștere; și avem o admirație deosebită pentru satele unde se obișnuiește să se dea „buna ziua“ la toată lumea. Din felul cum cineva îți dă buna ziua, poți cunoaște gradul lui de educație, iar faptul că se discut mult pe această chestiune, dă dovadă că instrucția ce se dă din belșug astăzi, nu este însoțită în aceeaș proporție de sora ei educația, cu care, numai laolaltă pot face cultura insului.

Cu multă admirație, ni aduce Prea Cuvioșia Sa ca exemplu, disciplina militară, cărei „spirit de corp“ și simț de camaraderie, le putem adopta cu mult folos.

Am trăit câțva și eu între ostași, și am observat multe obiceiuri—la dâșii, obligații—, cari, prin generalizare, n'ar putea a-

duce decât folos și înfrățire. Așa mi-aduc aminte, că odată, la o popotă a ofițerilor, când luam masa împreună cu dâșii, vine un locotenent—era de rezervă—, salută pe toți mesenii cu reglementarul: „am onoare să vă salut”. și se așează la masă. Venia acum, pentru prima dată și cei mai mulți nu-l cunoșteau. Lângă mine, căpitanul Ionescu dela I Dolj, începu să se miște nervos, se opri din mâncat și isbucni: „Nu pot sta la masă cu cineva pe care nu-l cunosc”. Era o observație destul de grea, totuși o obligație din codul disciplinei militare. Locotenentul, ca ars, s’a ridicat dela masă și-a cerut scuze și apoi trecând pela toți mesenii, s’a prezentat.

În miliție aceasta o fi o obligație disciplinară, dar eu o socotesc o obligație de bună creștere.

Dela un salut poate începe o convorbire și iată, deci o ocazie ca doi preoți din diferite părți ale țării, fie chiar de confesiuni deosebite, să se cunoască și să-și comunice unul altuia, multe lucruri noi și necunoscute. Cred că a trecut timpul când doi preoți, întâlnindu-se, nu aveau ce să discute, iar convorbirile dintre ei erau ridiculizate prin următorul dialog:

- Plecăciune, părințele!
- Plecăciune, taică
- Ce mai faci?
- Plecăciune.
- Mama preuteasă?
- Plecăciune!
- Copiii?
- Plecăciune.
- Apoi atunci, plecăciune!
- Plecăciune.

O fi frumos, prin vechimea lui și acest salut, dar când unii preoți chiar, îl pronunță—*aplecăciune*, sau *cu aplecăciune*,—apoi nu poți avea decât desgust de un asemenea salut!

În acel articol, Părintele Scriban se mai lovește și de alte metehne de-ale *noastre*, așa de antireul verde, de ștersul nasului cu mâna, de stângăcia de a primi un ceai, și poate c’ar fi multe încă alte metehne, cu cari s’ar putea scrie cu adevărat un tratat de bună cuviință. Bine înțeles, că exemple de acest fel de puțini educați, vor fi rare. totuși nici preoții nu sunt așa mulți, iar omului îi este foarte ușor să facă generalizări, dela individ la tagmă, mai ales atunci când e vorba de un „popă”.

Să fie oare, rezultatul lipsei de îndrumări în seminarii? Sau o grandomanie rău înțeleasă, face pe mulți tineri să nu cunoască, sau să calce în picioare datorii așa de elementare?

Sau să fie tot acel spirit de dușmănie, (poate gelozie) ce a existat odinioară între preoți, ajunsă la culme în timpul Guelfilor și Guibelinilor?

Ar prinde bine, ca autorii de pastorală să sacrifice câteva căpitoale și acestor chestiuni, sau în clasa VIII la Seminarul să se introducă cel puțin o oră săptămânal, de educație socială.

Părintele Scriban, pe când era director la Seminarul Central, da deseori lecțiuni de acest fel, începând cu controlul ghetelor, ce trebuia să fie numai cu elastic, al batistelor, al nasturilor, etc., mergând dela cele mai mici amănunțimi și până la invitarea la ceaiuri, banchete, permițându-ne și îndrumându-ne cum să știm să aranjem o primire, un banchet colegial, etc.

De lipsuri ca acestea se vaită și alte eparhii; așa Revista noastră în numărul pe Mai a. c., reproduce la pag. 34 hotărârile luate de Congresul protopopesesc dela Episcopia Hotinului, în urma discuțiilor asupra felului de a se purta unii preoți, cu haine vechi, cu ceada legată cu sfoară, cu coșuri, cu basmale colorate, iar alții cu inele în degete, cu ghete roșii și am mai putea adăuga: cu pardesie și cu pălării în culori diferite. La fel găsește acel Congres ca necesar să se impună salutul între preoți, chiar și când sunt din Eparhii deosebite.

În articolul din „Crucea“, Părintele Scriban amintește de un articol cu acelaș titlu al Prea Sfințitului Episcop Gherontie, scris acum 20 ani, pe când P. S. Sa era Diacon la Craiova și socotește că „acum, când are mai mult, chipul de a îndruma pe preoți, ar face un lucru bun, dacă ar îmbrățișa iar această chestiune“.

Prea Sfințitul nostru Episcop, dă și acum exemplu de modul cum trebuie preotul să se achite de această obligație socială, căci în tot drumul, Prea Sfinția Sa nu încetează să salute — mai întâi Prea Sfinția Sa — poporul, împărțind cu amândouă mâinile, arhieresti bine cuvântări.

Pentru ca, prin organul ce dirijez, să îmbrățișez chestiunea — de multă însemnătate —, pusă de fostul profesor și director atât al meu, cât și al Prea Sfințitului Episcop Gherontie, îmi îndeplinesc o datorie, dând mai la vale articolul în chestiune.

Ic. Gr. Dumitrescu

SALUTUL ÎNTRE PREOȚI

S'au scris, chiar în coloanele acestei reviste, multe lucruri folositoare pentru clerul nostru român ortodox și păstorii săi. În special preoților, li s'a pus la îndemână multe cunoștințe, pe cari unii din ei, din diferite împrejurări, n'au avut poate ocazia de a le citi în altă parte. S'a spus, de pildă, preotului în ce chip să

lucreze pentru stărpirea viciilor de tot felul, a credințelor deșarte ce se observă în popor, a deprinderilor vătămătoare lui și aproapei lui; li s'a recomandat apoi predicarea cuvântului Dumnezeu în fața poporului, și aplicarea lui în faptă, în toate timpurile și ocaziunile, etc etc. S'au scris și se vor mai scrie încă multe, căci mult mai avem de lucru în Via Domnului mai ales acum când gardurile ei par a se slăbi, pe alocurea, și o amenință verul sălbatic.

Socotesc dar că nu e fără folos de a se scrie ceva și despre una din datoriile clerului nostru în genere, a cărei îndeplinire, nu puțin i'ar ajuta la ușurarea grelei sarcini de guvernator spiritual al poporului creștinesc;—e vorba despre datoria și modul cum trebuie să se salute preoții noștri între ei, precum și de fobiile ce ar aduce lor și poporului îndeplinirea acestei datorii.

Sf. Apostol al neamurilor, Marele Pavel, scrie lui Timothei ; „... Fă-te pildă credincioșilor cu cuvântul, cu petrecerea, cu dragostea, cu duhul, cu credința, cu curăția. (Tim. I. cap. IV, 12).

Vra să zică, preotul următorul sfinților Apostoli—are datoria nu numai de a predica poporului ci de a se și da pe sine însuși pildă de urmare; căci, altfel, dacă nu va fi imposibil, cel puțin, cu greu va prinde rădăcini și dar va rodi slab cuvântul său în inima poporului credincios. Poporul e ca și copilul la părinți săi; adesea ori el uită ce-i spun părinții să facă, dar în tot d'auna face ce vede că fac părinții lui—exempla trahunt. Preotul dar, în toate și prin toate ale sale, se cuvine să fie exemplu, și prin urmare și în cestiunea salutului.

Mi s'a întâmplat, de multe ori, să văd pe stradă preoți trecând la deal și la vale, și n'am găsit la doi din ei același fel de salut. Unii salută aducând mâna dreaptă, sau și pe stânga, la cap, în chip soldătesc. Alții o duc la gură, unde fac cu ea câte-va mișcări spre buze, un fel de *bezele*. Dar ceea ce e și mai trist, am observat și de aceia, mai cu seamă dintre preoții de la țară, cari trecând pe lângă alt preot, sau pune capul în pământ și trece înainte cu cea mai mare indiferență, sau de și privește către el, ține capul mai drept de cât militarul care trece în defilare pe dinaintea superiorului său. Și pe când acestea se petrec între preoți, vezi pe oamenii de cele-l'alte condițiuni sociale, pe credincioși — cari așteaptă pildă de la preot—salutându-se între ei frumos: militarul după regula lui, laicu după obicei și așa mai departe; noi, însă, nu. Și apoi să ne mai plângem că nu ne salută poporul, că e indiferent față de noi? Nu, căci exempla trahunt.

Am întâlnit câte un cârd de oameni, dela țară, venind la târg, și, cum au zărit pe preot, toți și-au ridicat căciulile. Ce era? Aceștia era din satul unde preotul s'a dat pildă credincioșilor. Am întâlnit și alți săteni, din altă parte, și aceștia nici nu s'au sinchisit de preot. Erau din satul unde preotul și-a neglijat datoria. „*Din rodurile lor, îi veți cunoaște*“.

Și nu e de mult această stare de lucruri.

În copilăria mea am văzut cât de frumos se salutau preoții bătrâni. Eram de față, odată, când s'a întâlnit preotul din satul nostru cu cel din satul vecin. Ce credeți că au făcut ei? Nici au dus mâna la cap, nici la gură; ci, preotul străin (era ceva mai tânăr), plecându-se în fața celui din satul nostru, cu mâna dreaptă la pământ, a zis; „Pentru rugăciunile...“, iar al nostru răspunzând „amin“. ambii și-au sărutat mâinile și apoi s'au întreat de sănătate și altele. Nu mai vorbesc de ceea ce s'a petrecut în sufletul meu atunci, dar nu pot uita cu câtă evlavie și respect îi priveau câți-va credincioși din satul nostru! Dăduseră pildă frumoasă, bătrânii.

Din aceste puține cuvinte numai, cred că ușor se pot înțelege și foloasele ce aduce îndeplinirea acestei datorii, atât preotului personal, cât și credinciosului, ca să nu mai fie nevoie de a le enumera aici. Să ne salutăm, dar.

Pentru timpurile de astăzi, când se cam ridiculizează aproape tot ceea-ce a format frumosul în trecutul nostru religios, n'ași fi nici eu de idei să se mai obicinuiască—mai ales la orașe—salutul pe care l-am văzut la preoții bătrâni, de care vorbii mai sus; dar iată, după mine, cum ar trebui să se facă salutul între preoți:

1). Când ei se cunosc și au vreme de vorbit întinde mâna unul altuia cuviincios și vor sta, puțin de vorbă;

2). Când nu se cunosc (ceea ce e foarte dureros și iată necesitatea de conferințe preoțești sau cercuri culturale în toată țara), atunci cel cu culionul pe cap, e de ajuns să se plece către fratele său, iar cel cu pălăria, să și-o ridice puțin de pe cap, căutând spre cel-alt, fie pentru a-i răspunde, fie pentru a-l saluta;

3). În nici un caz, nu e bine, cred, salutul să se facă prin plecarea capului, când preotul are pălăria; apoi,

4). Să se țină socoteală de bătrânețe, de vechimea în chirotonie, de rangurile distinctive — dacă se cunosc—de pozițiunea preoților în cler, diaconii de superioritatea preoților, etc., și, cei mai mici, să se plece mai întâi, celor mai mari; cu toate că, chiar dacă și aceștia ar apuca înainte cu salutul, nu greșesc, nici le scade ceva; *căci toate trebuie să le facem spre zidire, unul altuia îngăduind, unul pe altul cu cinstea mai mare făcând*, dar numai să ne salutăm.

Archidiaconul Grigore Nicolau, Craiova

GURA LUMII

„Numai pământul o astupă, zice ici și colea câte unul; dar are și ea un rost în viața noastră de toate zilele. Acu ce-o fi o fi,

eu ascult la ea si dau cu gresea pe coasă până oi toci-o de tot. Otez dar și vorbesc. Eri, nu mai departe, cu un pol de aur făceai o nuntă și-ți mai rămânea ceva și pentru botez. Așa zău ! Mi-aduc aminte dintr'o iarnă, când am făcut nunta feciorului mezin. E o vreme bună de-atunci ; să nu minț, poate să fie vreo patruzeci de ani și mai bine. Da-da sunt, că se isprăvisc războiul nostru cu turcii când ne hăturăm la Plevna, unde fusei și eu cu răposatul căpitan, alde boerul Pasache, fiul coconului Ispas dela Făgăraș.

Și să vezi, cât zaiafet am făcut la nuntă cu vreocâți va poli. Mai întâi dau fuga pe valea Buzăului, tocmai la Nișcov, de unde aduc un butoi cu vin alb, de făcea spumă în pahar când îl beai ; apoi dă goană după lăutari, să găsească unii mai de Doamne ajută, că nuni era bietul părintele Dincă, care e îngropat lângă Altar, sub crucea aia uriașă, cu căciulă de piatră. Dumnezeu să-l ierte, că era tare poffitor de cumetrii înțelepte. Dacă iei seama satului, îl are mai mult de jumătate plin de finăret.

— Fine, zice sfinția sa, să nu te lăcomești la preț și să-mi tocmești niscaiva broscui de baltă...

— Nu, nășicule, mă vait eu. Am să iau lăutari de București.

— Nici d'ăștia : Sunt năzuroși și cântă nerozii depe la mahala. Ceata lui Stan limbretul, să faci ce-i face, și să mi-o aduci de nunta finului.

Așa am și făcut. Și, ce să mai spui ? A ținut nunta o săptămână încheiată, cu mâncări și vin, cântece și jocuri. Crezi, că am cheltuit ceva ? Nimic. Am pus trei mese cu a Căltunarilor, și Duminică și Luni noaptea, și-am scos cincisprezece poli și ceva. Cheltuisem, hai să zic, la vreo patru poli, îmbrăcând tot eu și mireasa.

Azi, sărac de mine, fruntaș ce sunt cu patruzeci de pogoane de pământ, cu rost bătrân, stau amărât și fără nici un ban în buzunar ! La ce să mai trăiesc ? Că ce văz dela ăst război nou încoace, mi-e rușine să mai spui. Toate ni le vindem pentru bani, și tot săraci suntem.

Mai o fi și după cum spune „gura lumii“. Ia, decând ne mărirăm Țara, ne-am încărcat și de datorii cu nemiluita, și ne-am pus în spinare : toate liftele depretutindeni, cari scobesc ca cioara în osâna bunurilor noastre. Ba s'aude, că streinii ne cumpără grâul cu dresuri femești, din cele ce dau ele pe obraji. Ti, de-o fi așa, să știi că e aproape veleatul lumii. Cât sunt eu de prost, totuși am o fărâmbă de minte și înțeleg, că astfel se întâmplă faptul. Nu-i față, da și țarancă tânără de-a noastră, să nu se spoiască cu fel de fel de boele pe față, socotind a fi mai arătoase la lume. Și încă ceva, ca pupăză peste colac.—Pe vremea mea, când primiai pe cineva ca oaspete, îi dai acolea o țuică, or vr'un vin, și scăpai de dânsul repede-repede... Acum e altă socoteală. E boerie mare ; și boeria mănâncă bani mulți. Stai, să vezi ce poznă mi se întâmplă.

Finul notar mă pofteste la un botez de copil al dânsului. Eu l-am ținut pe vremuri în brațe și i-am pus și numele meu. Ca naș bătrân din botez, și-a zis: să-l chemăm și pe nașul cel bătrân. Să-l chemăm, i-a răspuns feciorul meu Culai, care l-a și cununat. Nu prea vream dintâi, dar pentru stăruința lor m'am dus; Și mai bine făceam, de nu m'aș fi dus. Mi-a dat dulceturi, cafea, felurite scornituri, numai cu zahăr. Apoi așa zaharicale sunt pentru copii, și ce cheltuială mare. Stric o vorbă și întreb, dacă s'a risipit ceva bănet la astfel de cumetrie. Când mi-a spus de vreo trei mii de lei,—glonț am zbughit-o pe ușă! Sărăcie lucie e azi în lume, din pricina nesocotinții oamenilor—așa mi-am zis, ducându-mă pe-aci încolo.

Ce socotești? Minte, or nu, gura lumii, când petreci asemenea vremuri cu-așa risipă de cheltueli? Dar să mai spun una și bună. Astă primăvară băgam ca de obicei pândari la bucate în câmp. Și cine se vâra slugă la sat, numai om gospodar nu e! E din cei căruia îi place umbra, cât e vara de mare. Da'a fost luptă strajnică, până răuși să s'aleagă ceata de pândari, cum se iviră o seamă de inși, chiar dintre frunțași, să se pricopsească cu astfel de boerie. Tot gura lumii a vădit mai apoi, că își zvîrcolise coada de diavol aci, și primarul, și perceptorul, să ia ei pândăritul prin oamenii lor.

Iată unde am ajuns din patima lăcomii. Ori ce-or socoti dregătorii noștri, dar tot săraci rămânem într'o țară bogată, depe urma nehibzuiinții ce-avem. Cheltuim mult, și muncim puțin. De, și tot gura lumii arată, că s'a uscat floarea cinstii și-a rușinii depe ognoarele noastre. Moșul ridică ochii spre cer, ca și cum ar vrea să întrebe ceva, dar nu știe ce. Moțae din cap și pleacă. În urma lui să lasă seară, să lasă liniște. Imipare că un duh aevea a trecut pe alături cu așa poveste, ce n'ași dori s'o mai auz vreodată. Dar nu se poate! Stă la pândă gura lumii și-o spune mereu, și cui nu vrea, și cui n'ascultă. Așa e ea, bat-o faptele ei...

(Spice adunate)*

Preot Gr. Vasilescu-Znagoveanu
Malu Ialomîța

CUVÂNTAREA ȚINUTĂ DE P. S. EPISCOP GHERONTIE la deschiderea Conferențelor generale, Seria I Constanța

Prea cucernici părinți,

Ne găsim pentru a doua oară, în timpul păstoriei Noastre ca titular, adunați în Conferințe generale preoțești, pentru ca sub forma aceasta, să purcedem la lucru laolaltă: episcop și preoți, dând directive și urmărind în chip practic, realizările, ce fiecare din sfin-

țiile voastre, în chip netrâmbițat a putut să înfăptuiască, în colțișorul de vie, pe care i l-a încredințat Domnul.

De origină Dumnezească, preoția noastră nu-și are drepturile și datoriile ei cuprinse numai în legi omenesti; de aceea nici lumea nu ne judecă după legile ei. Noi suntem aleși din lume și deși pentru lume, totuși nu mai suntem ai ei: „Cel ce-și iubește pe Tatăl său, sau pe mama sa, mai mult decât pe mine, nu este mie vrednic“. Pentru aceasta e nevoie să ne găsim laolaltă, ca, prin chemarea Duhului Sfânt, să aflăm calea cea strâmtă prin care să ducem la mântuire turma ce ni s'a încredințat.

Iubiților,

Deschizând conferințele din anul acesta, ținem să vă spunem că rostul lor nu se reduce numai la o exercitare de pedanterie, spre a se verifica puterile oratorice ale fiecăruia din sfințiile voastre. Ca și în obligația ce o are preotul de a predica, adică *de a învăța cu timp și fără timp*, fără ca pentru aceasta să ai nevoie de calități oratorice, tot așa și aci dorim ca, fiecare, să-și spună cuvântul său, nu după cum ar crede, sau ar bănuși, ci două cum munca sa în ogor i-a arătat că se pot înfăptui anumite lucruri, după cuvântul Apostolului care zice: „arată-mi credința ta din faptele tale“.

Pentru ca aceste conferințe să nu fie formă goală, impusă de lege și cerută de către auctoritatea superioară, încă din anul trecut v'am arătat dorința Noastră, ca în conferințele anului acesta fiecare să expună rezultatele ce a obținut, căutând să pună în practică deciziunile exprimate, greutățile cu care s'a luptat, mijloacele prin care a ajuns să le înfăptuiască.

Expozeul--program, cu care am deschis atunci aceste conferințe, traseau în viața noastră bisericească, două linii bine definite și anume:

1). Prima privia viața noastră a preoțimii, în laturea morală și intelectuală, ca unii ce ne numim lumina lumii și sarea pământului, în care domeniu se cuvine să ne menținem, și să sporim spre o viață nouă și superioară, nu numai din punct de vedere religios și moral, dar și din punct de vedere social, cultural, artistic, filantropic și umanitar.

În situația în care biserica se află azi, când, *totul este de făcut*, când biserica trebuie ca prin forțele ei să se ridice acolo unde origina ei divină o reclamă, noi trebuie să ni formulăm și să ni contopim ființa noastră cu acel crez: că noi nu mai suntem decât în infimă parte ai noștri, că suntem mai ales, generația de sacrificiu care trebuie să punem pe temelie de piatră biserica neamului nostru, pe care, șuvoie de ape primejdioase, caută s'o miște din loc.

2) Din această situație, se trasa a doua linie din programul

Nostru, din înfăptuirea căreia se pun: pietricică pe pietricică, bazele unei reale autonomii: E ridicarea materială a bisericii noastre, creierea de fonduri proprii pentru diferitele noastre nevoi, și pentru care v'am prezentat chestiun a înființării fabricei de lumânări pe lângă această Eparhie, pe care am văzut-o în planul Nos ru, tinzând spre imitarea fa ricei din Basarabia, grație căreia se datorește situația materială a bisericii basarabene, putându-se azi, singură întreține, chiar dacă n'ar mai avea niciun sprijin dinafară.

Acestui apel al nostru însă, am văzut că n'ați răs, uns decât cu referatul Părintelui Protopop, care spunea: „Chestiunea Societății Sf. Apostol Andrei, a fost îmbrățișată cu multă căldură de preoșimea din acest județ, și crede că va da roadele dorite, pentru buna stare economică, a bisericii din această Eparhie“.

Din nefericire, lucrul n'a fost așa. O tăcere dureroasă și o *inactivitate* păgubitoare a dominat de atunci până azi, în această privință Noi, însă personal, n'am părăsit ideia. Prin Protoiereul de Caliacra, Econom O Dogăeșescu, am pus în stare legală fabrica de lumânări a Episcopiei din Bazargic Așezată deocamdată în încăperile bisericii Sf. Treime de acolo, ea—prin cele dintâi articole din Statut este menită, să ființeze pe lângă reședința Noastră

Dacă Sfințiile Voastre ați fi fost mai pricepători ai interesului nostru autonomico material, și ați fi dat concursul trebuitor acțiunii noastre, desigur am putea constatata oarecari foloase materiale și cu ele, ne am fi putut gândi la plantarea fabricei Noastre Episcopale, la Reședință.

Ceeace nu s'a făcut până acum, ni ne îndreptățește să nu facem deacum înainte, și numai o rea voință ne-ar putea lăsa în indolența de până azi.

Sperăm, însă că, de data aceasta Sfințiile voastre veți uita oarecari patimi, veți căpăta încredere și curaj, încât, cu ajutorul lui Dumnezeu, să nu mai rămănem de rușine și pe viitor.

Deci, cu Dumnezeu înainte la lucru sincer și desinteresat.

Ea ni va da putința realizării unui institut de editură, pentru a avea astfel la îndemână cărți potrivite cu nevoile noastre. De aceea a trebuit ca noi să luăm măsuri și să înfăptuim un început prin editarea și răspândirea broșurii „Povățuitorul“

Nu trebuie să întârziem nici cu colportajul căci, altfel, dacă noi nu vom da cărți poporului, se vor găsi alții să dea.

Programul Nostru, care, în felul acesta cuprinde ca într'un nucleu, tot ce trebuie să se înfăptuiască, pe tărâmul vieții noastre bisericesti, a fost dat în discuție prin subiectele Conferințelor din anul trecut de al căror bun mers teoretic, dacă am fost mulțumit în anul trecut, așteptăm ca, în acest an, să Ni prezentați înfăptuiri practice.

Tot spre aceste două mari chestiuni, țintesc și subiectele din

anul acesta, căci fără un cler luminat, mereu preocupat de marile griji ale bisericii desinteresată și gata de orice sacrificii, nu poate fi vorba nici de remediile ignoranței, indiferenței și decăderii morale a poporului, și nu s'ar putea afla mijloace, și nici nu s'ar putea lua măsuri, pentru înrăurirea spre o viață mai curată, sau spre cunoașterea mai temeinică a Sfintei Scripturi,—chestiuni ce formează subiectele prime din fiecare serie;—iar spre asigurarea unor fonduri care să ni ușureze munca noastră și să ni garanteze în viitor nu numai opera de educație în popor, ci chiar existența noastră ca instituție ce va trebui să ni creem organele noastre proprii, ni stau la îndemână insușirile din parohie, pe cari trebuie să le îndrumăm și să le utilizăm, spre a nu se atrofia cu orice organ ce nu-și are funcția sa.

V'am convocat în adunare, tot județul pentruca, în felul acesta, prin numărul mare al celor prezenți, prin numărul mare de preoți, ce vor lua cuvântul, subiectele să se trateze complect, să se exemplifice prin experiența mai multora, făcându-se totodată, și o cât mai apropiată cunoaștere și înfrățire a tuturor.

Pentru a se complecta golurile rândurilor dintre noi, avem în grija noastră asigurarea existenței Seminarului teologic, amenințat în existența lui, de lipsa unui local propriu, pentru care am făcut apel în toate părțile spre a strânge cât mai multe fonduri. Am înființat comitete în fiecare parohie, al căror rezultat îl așteptăm urgent spre a începe punerea temeliei; sperăm însă, ca el să fie mult mai îmbucurător decât până acum la armanul acesta.

Nu neglijați, iubitorilor, a vă continua cultura prin cetitul cărților de teologie, de istorie bisericească, în care veți vedea că o biserică a fost cu atât mai asigurată în existența ei, cu cât a avut un cler mai luminat și mai conștient de rolul său în societate. Între acestea ținem să recomandăm cu căldură „Istoria Bisericească“ de Eusebie Popovici tradusă din nou de I. P. S. S. Athanasie fost Mitropolit Primat.

Cercetați revistele teologice, între cari „Revista Biserica Ortodoxă Română“ stă în frunte. Nu uitați că școala nu desăvârșește; ea dă numai îndrumări, ea te învață să cercetezi și de aci înainte, să-ți faci adevărata cultură. Revista Noastră „Tomisul“ vă stă deschisă, ca cercetările și rezultatele la cari ați ajuns unii, să fie date spre experimentare și a altora.

Noi vom ști să răs-lătim munca fiecăruia și așteptăm ca din dragoste să porniți la lucru, știut fiind că lucrul cel de voie se face și cu mai mult drag. Vom ști însă, că acolo unde se va putea altfel, să intervină și autoritatea Noastră de Șef suprem, ca unul căruia Ni s'a încredințat nu numai soarta a celor 280 de preoți, ci și a unei populații din 4 județe din această țară, a căror viață trebuie a fi călăuzită spre cel ce este *calea, adevărul și viața*.

În obligațiile sociale a Sfințiilor Voastre, nu uitați că mai în-

tâi s. nteți ai bisericii lui Hristos. Nu uitați că — așa după cum v'am spus și în anul trecut, — politica Sf. Voastre să fie politică de pace și înfrățire a Blând lui Mân'uitoar, din care nici odată să nu uitați nevoile bisericii lui.

Nu depinde numai de Noi, ci depinde și de Sfințiile Voastre, de toți, ca aceste conferențe, oficiale, să nu rămână numai în cartoanele oficiale, ci să devină literă vie și dătătoare de viață. Vedem și apreciem cu multă bucurie, că și dintre frățiile voastre se ridică glasuri, cari să ceară așa cum unul din conferențiarii anului trecut a cerut să nu rămână cu dovada din trecut, că orice conferință a fiecărui preot, e o hârtie la dosar, pe care le coase arhivarul lângă altele, alcătuește un volum cu ele, și-apoi îl asvârle în dulapul tristeții, al uitării, în cine știe ce loc al orânduielilor noastre cetățenești (Pr. G. Vasilescu-Znagoveanu).

Punem deci — în mod expres — în discuție aceste chestiuni, cari în legătură cu subiectele, sau la urmă, independent de ele, să să le studiați și să Ni se prezinte un raport amănunțit de rezultate la care veți ajunge.

Noi, declarăm ședința deschisă, binecuvintăm lucrările Sfințiilor Voastre pentru ca darul Domnului Nostri Iisus Hristos, dragostea lui Dumnezeu și Tatăl și împărășirea Duhului Sfânt să fie cu voi cu toți.

† Gherontie

Sora lui Sfântul Ilie

Eră într'o zi de vară. Soarele dogoriă ferbinte, iar dela aria din margine, veniă până în sat duduitorul treerătoarei. Pe ulițe eră liniște, căci foarte mulți țineau sărbătoare, „E sora lui sfântul Ilie“. Pe la prânzișor un zvon pune lumea în mișcare, toți din toate părțile aleargă la Ion Băluceanu. Acolo abia pătrunzi cu sufletul prin mulțime, până în odaia unde Niță, feciorul lui Ion zace întins pe pat, mort, plin de sânge, iar piciorul drept îi este smuls din șold cu haine cu tot. Femei și copii se bocesc în toate părțile. În curte, mai la o parte, un cârd de oameni, între cari multe rude de ale mortului vorbesc de întâmpl rea nenorocită.

Așa i-a fost scris, zice Marin Pirlog. Bine se hotărâse el aseară să nu muncească azi. E zi mare, sora lui Sfântul Ilie ¹⁾ Ei, da... ceasul rău! Vine prin chindie vâru-său Naie și-l roagă să meargă să-i ajute, că mașina mâine nu treeră, că nu vor oamenii;

1) La 27 Iulie când biserica pomenește pe Sf. Panteleimon.

dar el are grăul în cară și să-l dea și el după dascălul Pantelie, care nu vrea să țină sărbătoarea de mâine—nici n'a tocat aseară—, că zicea că e sărbătoare de-a femeilor! Și vezi dumneata că nu vrea Dumnezeu! Sora lui Sfântul Ilie e mai mare și ca Sfântul Ilie și deaia, bietul Niță plecase cam cu frică; Leana, muerea lui, l-a mai și certat! A ținut el ce-a ținut să nu se ducă, dar tot s'a dus la arie și s'a suit sus să bage snopi în mașină. Cum face el, că-i scapă piciorul în tobă. Ce să vă mai spui? A oprit mașina, dar Niță-al nostru nu mai avea piciorul; doar vinele ieșeau din trup ca niște viermi albi. Nici n'a simțit că nu mai are piciorul. Cauta să se pipăe... Până acasă, a murit.

-- Cum se găsi blestematul de Stan al Popii să treere el și azi? adăugă un băietan

— Păi, voi mă luați în răs, când eu vă spun, începu Tănăsie Băsnilă. Nu țineți voi minte că tot astăzi, sunt doi ani acum, când Radu lui Tentea se dusesse să-și resfire snopii, că-i plouase și vine un nor din senin și trăsnește pe Radu cu cai cu căruța cu tot; ba i-a luat foc și grăul. ..

...Iată și lelea Catrina. Ia întrebați o de ce are gura strâmbă, să vedeți ce vă spune. Era și ea femeie ca lumea și o găsește zorul că vrea să-și mărite fata. Era după Paști, într'o Joi; — Joia negrilor — și da zor să isprăvească de țesut „darurile“ miresii. Când, o isbi un dor prin fălci și până să iese din război s'a pomenit cu gura la ureche. Doar era muiere și trebuia să țină toate nouă Joile din Paști.

Lui bietul Niță când plecă azi dimineată, îi mai ieși și cu gol înainte. Mie când îmi iese cu gol, mai bine mă întorc îndărăt. Odată am plecat la târg să-mi iau boi, când colo la colț îmi ese înainte Popa Tăchină cu cărțile și preceștania în brațe, se ducea să grijească pe moș Stăniță.

M'am făcut că nu-l văd, am făcut tot ce trebuie să faci când întâlnești pe popă în cale. Ei, degeaba! Am făcut drumul de surda! N'am făcut nimic! Și numai popa era de vină.

— Ce vorbești nesăbuite aci, măi Băsnilă, îl opri moș Nicolae Enache. Mă mir că te mai rabdă pământul! Să zici tu că n'ai făcut târg fiindcă ai întâlnit pe părintele nostru ducându-se cu Sfânta Grijanie în brațe! Trebuia să-ți meargă rău, nu așa! Cum era și gândul tău de rău! Părintele se ducea poate și neîncălțat de zor să gătească cu cele sufletești pe un creștin. Dacă tu erai creștin și vrei să-ți meargă bine, în loc să-l injuri, trebuia să-l fi rugat să-ți dea să săruți Sfintele și să te blagoslovească. M'a dus Dumnezeu să văd în alte țări, trecînd preotul cu Sfintele Tăine la un bolnav. Toată lumea îngenunchia până ce trecea Preotul cu Sfintele. Eu aș vrea să mă întâlnesc totdeauna cu Părintele Tăchină că decâteori îl întâlnesc îmi merge bine. Preoții au putere dela Dumnezeu să blagoslovească și să le fie spre norocul celor

ce-i vor primi, după cum pot să-și scuture încă înțăminte ca Dumnezeu să pedepsească pe cei ce nu-i vor primi.

La drum mai totdeauna am plecat Marția; căci Duminică am fost la Biserica, Luni mi-am regulat pe lângă casă și m'am gătit de drum și Marți am plecat. Și cu gândul bun și cu semnul crucii mi-a mers totdeauna în plin. Nu m'am sfiit nici când mi-a eșit cu gol; n'am ținut nici pe sora lui Stătul Ilie, nici Joile din Paști, nici Circovii, nu m'am scos nici din fiare și nu mi s'a întâmplat nimic, căci în sufletul meu prinsese rădăcini cuvintele Părintelui Tăchină, care ne-a spus de atâtea ori că acestea sunt sărbători și credințe păgânești, iar credința adevărată este să ținem sărbătorile ce ne învață biserica. Voi faceți altfel: Secerați în ziua de Sân-Petru și nu faceți nimic în zilele Circovilor, ce-or mai fi și alea! Iar Dumnezeu care vede toate, dă fiecăruia după gândul lui. Ai plecat cu gândul rău, nu poți să dai decât peste rău. Cum socotiți voi c'ar fi drept să asculte Dumnezeu pe un ucigaș ca să nu fie prins?

Ai plecat însă cu gândul bun, atunci și Dumnezeu vine cu ajutorul lui. Dacă ai credința în Dumnezeu apoi atunci toate ți se fac în voie.

Ați auzit că cutare s'a făcut bine, că i-a descântat cutare babă. Credeți că descântecul babei l-a făcut bine? Nu. Credința c'o să se facă bine. Femeea lui Dumitru al Marinii era greu bolnavă. În boala ei avea credința că dacă i-a face păpușile la Amzuleștio să se facă bine. Omul său, băiat deștept, se gândea cum să se ducă el după păpuși! Nu știa el că păpușile n'au nici o putere? Dar, n'are încotro trebuie să le facă... femeile nu-i dau pace. Se gâtește de plecare, își ea câte-va petice de pânză în buzunar, încalecă și pleacă. Se duce până la izlaz. Acolo descalecă, lasă calul să pască, iar el scoate peticile și face trei păpuși de mândrețe. Vine cu ele înapoi și femeea se face bine.

Ia-i credința și omul va fi în răși pierdut. Maria lui Dănila se îmbolnăvește. Cereea să-i aducă apă dela „Puturosul“, că a visat, că de-o bea apă de acolo se face bine. Dănilă îi aduce apă dela o fântână din sat zicând că e dela „Puturosul“, Maria gustă și-i dă în de bine. Dar Dănilă vrea să-i arate adevărul: li spune că n'a fost de-acolo. Atunci din nou se îmbolnăvește și mai rău.

Cum vedeți și aci tot credința e în joc. Dar nu aceasta este credința cea adevărată a creștinului. E o credință păgânească. Și păgânii au o credință și lor le ajută credința lor, după cuvintele Sfântului Apostol Pavel: „Păgânii și cei ce n'au lege, din fire fac ale legii“.

Dar credința noastră trebuie să fie creștinească. Creștinul să știe ce crede; când se roagă să se închine cu duhul și cu adevărul, iar gândul să-i fie totdeauna la Mântuitorul Hristos, că numai el este calea, adevărul și viața. Atât timp cât mergi cu ochii țintă la Hristos, mergi pe drumul cel bun. În viața mea am avut multe zile bune și frumoase. Odată, însă, când îmi mergeau toate bine,

într-o clipă de zăpăcaală am uitat pe Dumnezeu și socotiam că voi putea să fac tot atât de mult și fără ajutorul Lui.

„Dumnezeu stă împotriva celor mândri“ și eu am început să dau înapoi: Am văzut atunci, ca mai „bună era mie legea gurii tale, Doamne“. Dacă eu aș fi fost cu mintea mai limpede, mi-aș fi adus aminte că Sfântul Petre a mers pe luciul mării, atât timp cât a privit în ochii lui Isus; iar când a început să piardă privirea dela Mântuitorul și să se uite în valurile din prejur, a început să se afunde.

Niță a plecat azi la lucru, dar nu cu credința în Dumnezeu, ci cu șovoială, crezând într-o sărbătoare păgânească, mai presus decât în ajutorul lui Dumnezeu. Nu veți găsi nicăeri scris nici de Sfântul Ilie c'ar fi avut vre-o soră, nici de Joile din Paști, nici de Circovi, nici de Filipi.

Vedeți, dar, feții mei, că poți să-ți croiești viața așa cum vrei, dar mai presus de tine este un Dumnezeu care ține toate, vede toate și dă tutulor după gândul lor.

El va plăti și acelora ce cu buzele îl cinstesc iar cu inima sunt departe de El. Mântuitorul n'a zis nimănu: Îți dau fiindcă mă rogi, ci i-a cercetat mai întâi credința, iar binele făcut era după cum era și credința acelu ce-L ruga. Când vine sutașul și-L roagă să-i tămăduiască sluga, după ce-l întreabă: „crezi că pot să fac aceasta“? Mântuitorul îi spune; „așa cum ai crezut, să-ți fie ție“.

Toți au ascultat în tăcere și nimeni nu-l mai întreabă nimic pe Moș Nicolae; dar toți au înțeles că Joile din Paști, Circovii, Drăgaica și altele sunt sărbători păgânești ce trebuiesc uitate, ca să nu mai aducem mânia lui Dumnezeu peste noi.

Moș Nicolae este un bun creștin și are acasă în perete sub icoană, calendarul Sfântului Sinod care îi spune cu litere roșii toate sărbătorile ținute de biserica noastră.

„TOMIS“

Congresul „Adunării Generale a Cântăreților Bisericești“

din Județele : Constanța, Caliacra și Durostor

Miercuri 25 Mai curent, a avut loc, dimineața, serviciul divin, oficiat de P. C. Sa Iconom Tomița D. Protopopescu, parohul bisericii „Adormirea“, asistat de profesorul Diacon P. Șerpe. Răspunsurile s'au dat de toți cântăreții, în mod alternativ. La orele 10 dimineața sosește P. S. Sa Episcopul Gherontie, cu d. I. Popescu — Pasărea, președintele general al tuturor cântăreților din țară, cari au fost întâmpinați de d. Grigore V. Tihan, Președintele Filialei

Constanța și de Iconomie Ion Roșculeț și secretar general N. V. Paveliu consilieri Eparhiali și de Protoiereul județului părintele N. Coadă.

Terminându-se Sf. Liturghie, s'a început imediat parastasul cântăreților din vechime și a celor morți în război pentru biserică și întregirea neamului, oficiat de însuși P. S. Sa D. D. Gherontie, asistat de toți preoții aflători în biserică.

După aceasta un Te-Deum de mulțumire a urmat P. S. Sa a arătat apoi în frumoase cuvinte rolul cântărețului bisericesc și cel al legăturii sale culturale în mijlocul poporului — redând în cântărețul nostru, pe cel ce bucură biserica și poporul ce-i ascultă, cu frumoasele cântări străbune, cântate de înaintașii noștri dascăli bisericești. După P. S. Sa d-l Grig. V. Tihan, Președintele filialei județului, a arătat în linii generale rolul cântăreților bisericești, aducând elogiul P. S. Episcop, pentru dragostea ce o poartă cântărețimei — și înainte de toate, aducând omagiul său în numele tuturor cântăreților din România, către M. S. Regele, rugând pe bunul D-zeu, să ni-L țină sănătos — trăind mulți și fericți ani cu întreaga Dinastie. D-sa a rugat pe P. S. Sa să îngăduie ca șt cântăreții bisericești să fie priviți ca factori de cultură la fel cu învățătorii și preoții — iar la conferințe și sfaturi să ia și ei parte, organizând coruri pe plăși sau șezători, unde să se producă cu diferite imnuri bisericești și patriotice, pentru luminarea poporului și întreținerea credinței noastre strămoșești, pe care dușmanii cață prin diferite uneltiri să o strice — rugând pe toți cântăreții, ca acolo unde se va dovedi vre-un propagandist să-l arate autorităților, cari au ordin de arestarea lor. Urează P. S. Sale în numele cântărețimei viață lungă, cerând ca dreptele doleanțe ale cântăreților să fie luate în seamă ca să nu mai existe animosități între preoți și cântăreți.

În urmă vorbește d. I. Popescu-Pasărea, Președintele general al tuturor cântăreților din țară, care în înflăcărare și tehnice cuvinte, demonstrează și schițează rolul cântăreților bisericești — mai ales aci — unde dobrogeanul cântăreț bisericesc trebuie să fie făclia aprinsă alături cu ceilalți factori intelectuali.

Masa s'a luat apoi în corpore la „Parcul Grivița“. La începutul mesei s'a cântat „Tatăl Nostru“ de cei 189 cântăreți ai județelor: Constanța, Caliacra și Durostor, împreună cu elevii școlii de cântăreți.

Seria cuvântărilor o deschide d. Jean Dinu. Apoi d. George Dimitriu — suprefectul județului — în numele d-lui prefect Andrei Popovici, a arătat pe larg, în calitate de creștin, că nici la o inaugurare — fie ia cât de mică nu a lipsit, și cu atât mai puțin aci, în mijlocul cântăreților — unde are pe d. Tihan — actualul președinte al filialei, — ca subaltern al d-sale. Promite apoi că va cere d-lui prefect să acorde sprijinul prefecturii și al guvernului iubitorilor cântăreți și tuastează pentru prea Sfințitul Episcop.

La ora 1 jumătate, o ploaie binefătoare a căzut, ca și când bunul Dumnezeu ar fi ascultat rugăciunile cântăreților.

Din partea Sfintei Episcopii au luat parte la masă P. P. C. C. L. L. Iconomii referenți, I. Roșculeț și N. Paveliu secretarul general al eparhiei și Protopopescu, Consilier, — cum și câte o delegație de cântăreți de la Călărași, Caliacra și Durostor.

De aci toți cântăreții, cu automobile și trăsuri, au plecat la sala „Elpis“, care a fost pusă la dispoziție de Comunitatea Elină, pentru deschiderea desbaterilor generale a'e Congresului Cântăreților, pentru care at nțiune, cântăreții aduc laude și mulțumiri Sylogului Ellin.

Aci, d-l Tihan deschide ședința, adresând salutul congresului său. Președinte al adunării, este ales d. Pasărea, având ca secretari pe d-nii I. Gălan și M. Ghimpu. Se cântă apoi: „Imnul Cântăreților“ urmează darea de seamă a filialei, aprobarea gestiunei pe 1926, votarea și aprobarea bugetului, Cuvântarea d-lui Diaconu asupra solidarității și bunului mers al filialei și Demisia membrilor vechiului comitet, alegându-se apoi următorul comitet: Grigore V Tihan, Gh. Diaconu, Al. L. Constantinescu, C. Robescu, C. Ciureanu, Dinu Popescu, Lascăr Tacu, Ștefan Drăgan și St. Bontea; urmând ca noul comitet, să se întrunească să-și aleagă un Președinte, un Vice, un Maistru-Director, un Casier, un Secretar și doi Cenzori.

S'a cântat apoi diverse bucăți religioase și naționale,—închizându-se Congresul la ora 8.

Totul s'a petrecut în cea mai frumoasă dragoste. Cu trenul de 11 noaptea, d-l Pasărea a fost condus la gară de peste 80 cântăreți, plecând la Brăila.

GRIG. V. TIHAN

VIZITA P. S. EPISCOP ÎN JUDEȚUL IALOMIȚA

29, 30, 31 Mai și 1 Iunie 1927.

„Nu voi rămâne închis între zidurile unui palat, ci voi căuta să văd *de visu*, starea bisericilor și activitatea preoților în parohii, făcând vizite canonice, anunțate și inopinate, oricât de grele și obositoare ar fi ele“.

Acestea sunt cuvinte din declarațiile pe care P. S. Gherontie le-a rostit solemn, la urcarea Sa pe Scaunul Episcopal, și le pun în fruntea rândurilor ce urmează, spre a se vedea că Episcopul nostru, nu a căutat ca fiind ales în această înaltă demnitate de „prince des eglises“, să-și anunțe numai o programă, pe care apoi s'o neglijeze, ci mergând până la uitarea de sine, să înfăptuiască mai mult chiar decât „unii“ s'ar fi așteptat, dela pașnicul și blândul Episcop Gherontie. Apele line, însă, sunt adânci, și din rându-

rile ce urmează, se va vedea, cât de multă aplicare găsește această zicală, fiind vorba de Episcopul nostru.

Vizitând în anul trecut județele Caliacra și Constanța, acum hotărâse să vadă partea de sud a județului Ialomița, începând itinerariul dela Fetești. Orașul Călărași îl mai vizitase și anul trecut, dar botezul unor prozeliți de acolo, fac ca să vină iarăși în acest oraș, unde sosește în seara zilei de 28 Mai, venind dela București cu automobilul, însoțit de 2 diaconi dela Catedrală, și de Ic. O. Dugăieșescu, protopopul de Durostor.

La 6 kilometri afară din oraș, a fost întâmpinat de scriitorul acestor rânduri, de Revizorul eparhial P. C. Econ. G. Ionescu și P. C. Protoiereu de Călărași Econ. D. Dobre; la intrarea în oraș a fost primit de către d-l Prefect al județului d-l I. Buricescu profesor, însoțit de reprezentanții autorităților locale.

După cina ce a avut loc la P. C. Revizor eparhial, d-l prefect a condus pe înaltul oaspe în palatul Prefecturii, ce este situat în mijlocul unui parc cu frumuseți naturale, unde i se amenajase o cameră de dormit.

Duminică 29 Mai a. c., orele 8 dimineața Prea Sfințitul Episcop a oficiat serviciul Liturgic, înconjurat de cei 2 diaconi dela Episcopie, de clerul Catedralei, în care se oficia serviciul și alți preoți de seamă din oraș.

Răspunsurile au fost date de corul Catedralei dirijat de d-l profesor Popărăscu care a dovedit că este un ales maestru al muzicii.

Biserica era arhiplină de credincioșii, cari veniseră să asculte slujba săvârșită de Episcopul lor, recunoscut ca desăvârșit cântareț și liturgisitor și să-i sărute dreapta. După terminarea Sfintei Liturgii am primit binecuvântarea de la Prea Sfințitul nostru Episcop și am predicat despre cuprinsul evangheliei din acea zi: Am arătat că tot, așa de orbi ca și orbul din naștere sunt toți acei cari nu văd în măreția naturii, mâna lui Dumnezeu, nu văd în toate întâmplările zilnice, conducerea unei puteri supreme.

Ori cari ar fi pricinele orbirei noastre, vindecarea însă o găsim în Sfintele Taine ale bisericii, cari prin darurile Sf Duh ce se revarsă în sufletele celor ce le primesc, le luminează ochii sufletului.

După terminarea serviciului divin se anunță poporul că Prea Sfințitul Episcop va săvârși în palatul Prefecturii, botezul domnului și doamnei Boni, cari, de origină mozaică, intră în sânul bisericii noastre, urmând apoi, cununia ce se va oficia în Catedrală.

Cinci automobile, în care a luat loc Prea Sfințitul și preoții, noii prozeliți și nașii, ne-am transportat în frumosul palat administrativ, în care erau amenajate două săli pentru solemnitate. O lume selectă compusă din profesori, magistrați, ofițeri și funcționari, cu soțiile lor au ținut să asiste la acest botez. Taina a fost săvârșită de însuși Prea Sfințitul, înconjurat de clerul local. D-l Rafael Boni a primit numele de Constantin, iar d-na Fatma Boni,

lumele de Elena. Erau vădiți emoționați și primeau cu recunoștință felicitări din partea tuturor credincioșilor, cari își arătau că n-ai simțit dragostea lor pentru cei botezați. Nași au fost d-l prefect Buricescu cu fica, d-na și d-l Elizeu, d-na Preot Gh. N. Ionescu. D-l Colonel Plușan, D-na și d-l Ionescu Isac.

În aceeași ordine ne-am întors la Catedrală, care era acum arhiplină de credincioși. Taina cununiei a fost oficiat tot de P. Sf. Sa, iar nași au fost d-l prefect Buricescu cu domnișoara Letiția Buricescu.

P. S. Episcop a suit, apoi, câteva trepte în jețul arhieresc, și a rostit o înșinoasă și înălțătoare cuvântare, din care extragem:

„Iubiților“,

„Azi această pereche, prin luminarea Sfântului Duh, a intrat în sânul bisericii noastre. Aceasta îmi amintește cum veneau în pustie, pe marginele Iordanului, la Ioan Botezătorul, popoarele și cereau să se boteze. spre a căpăta prin pocăință, lumina sufletească. Nu avem de a face cu copii, ci cu doi oameni în toată puterea vârstei, cari eșind din adâncul necunoștinței, scutură solzii întunericului și luminați de Sfântul Duh, vin la Hristos, primind numele Sfinților Impărați Constantin și Elena

„Înainte Sfântului Altar s'au învrednicit de o altă mare Taină, care, după cum auzirăm în Sfânta Evanghelie, a fost Sfințită prin prezența Mântuitorului în Cana Galileii, când în casa lui Simon Zilotis, Iisus cu maica sa, s'au împărtășit din masa dragostei, urmată după Taina căsătoriei.

„Mie ca chiriarh al eparhiei Constanța, mi se înalță sufletul, când văd că, pe porțile creștinismului, intră oameni convinși de marile adevăruri ale bisericii noastre, căci, ei n'au venit din sărăcie sau alte pricini legate de diferite interese. ci după cum mi-a mărturisit la ora 2 azi noapte, au venit numai din îndemnul inimii năruit de curajul, ce o vedenie în vis, le-a dat amândorora de a îmbrățișa creștinismul.

„I-am cunoscut, de tineri, ca profesioniști în arta fotografiei, la Craiova; iar acum îi văd în plină bărbăție, ca pe niște adevărați artiști ai gândirii.

„Rog pe Dumnezeu. ca noii iluminați în Hristos, să trăiască și să sporească în virtuțile creștinești, lucru de care nu mă în-doiesc, având chezașie pe nașii ce-i însoțesc; felicitiez pe Călărășeni, cari au dat dovada că credința creștină, iubește pe toți deopotrivă și se bucură, când și alții vin la adăpostul ei, după cuvintele Mântuitorului, care a zis: „Veniți la mine toți cei osteniți și aflați liniște sufletelor voastre.

„Fiți bine veniți, iubiților, și să fie bineveniți toți acei ce de acum înainte vor dori să se lumineze prin Evanghelia Mântuitorului Hristos“.

S'a trecut apoi, la o gustare. Aci, Prea Sfințitul Episcop, printr'o frumoasă legătură de idei, urează sănătate și viață lungă Aceluia, care eșind din neamul său și-a legat viața de aceia a neamului nostru, luptând când nevoia a cerut chiar în potriiva trațiilor săi de acelaș neam și sânge. Urează mulți ani familiei regale.

Domnul Prefect toastează pentru Prea Sfințitul Episcop, bucurându-se că în calitate de șef al bisericii, a ținut, ca prin prezența Sa, să dea toată însemnătatea marelui act creștinesc petrecut azi.

Prea Cucernicul Revizor Eparhial arată felul în care a lucrat pentru ca să convingă această familie de adevărurile credinței creștine și să le arate că n'au să înfrunte de cât bucurie din partea creștinilor și gelozie dela coreligionarii lor.

Era o bucurie generală căci actul acesta arată cât de largă și ospitalieră este credința noastră ortodoxă.

Cineva comenta o justă observație prinsă chiar de noul hotezat care îi spusese cu altă ocazie „Vin la credința ortodoxă, și toți câți mă întâlnesc se întrec în a-mi arăta bogățiile credinței creștine și a-și manifesta bucuria că o înbrățișez.

Altfel este evreul. Dacă i-ai spune: „Vreau să mă fac mozaic,“ îți răspunde cu mare indiferență: „Fă-te ce vrei, lasămă în pace“

D-l Constantin Boni, vădit emoționat, mulțumește Prea Sf. Episcop, declarându-se pentru totdeauna fiu supus al bisericii noastre ortodoxe.

Mulțumește D-lui Prefect Buricescu, nașul său, care a contribuit mult la măreția sărbătorii de astăzi și a primit ai lua ca fii sufletești.

Mulțumește P. C. Revizor eclesiastic, Preotul Gh. Ionescu, că le-a pregătit cea mai frumoasă zi din viața Domniilor Lor, azi când se săvârșește acest act pe care-l credea că va trece fără multă importanță și-l vede transformat într'o adevărată sărbătoare bisericească. Din declarațiile ce mai face, reese că Domnia Sa, deșicetățean român totuși nu se simțea cu adevărat român de cât acum când a îmbrățișat credința creștină. Așa s'a confundat în totdeauna ideia de credință ortodoxă, cu aceia de român.

Foarte curând Prea Sfințitul Episcop se retrage urmând să plece imediat în județ, spre a vizita bisericile din sudul Ialomiției.

In județ. La orele 4 după masă, Prea Sfințitul Episcop însoțit de Prea Cucernicul Director al Episcopiei, Revizorul Eparhial și Protoereul județului au pornit spre satul Mircea Vodă, într'o mașină a Prefecturii, căci a Episcopiei căpătase un mic defect, venind din spre București.

D-l Prefect avusese grije, ca înaintea mașinei ce ducea pe Prea Sfințitul Episcop, să meargă o altă mașină, în care erau căpitanul de jandarmi și pretorul plășii. Această măsură s'a continuat în tot drumul străbătut de Prea Sfințitul timp de 3 zile.

Nu eșisem bine din Călărași, când observăm înaintea noastră un grup de 12 flăcăi călări îmbrăcați în costume națională,

Încinși cu panglici tricolore și purtând în mâini stegulețe că înconjoară mașina în care era Prea Sfinția Sa, strigă să trăiți și pornește apoi în galopul cailor în spre Mircea-Vodă. La intrarea în sat era un frumos arc de triumf cu o placardă, pe care era scris: Bine ați venit. Mașina cu greu putea răzbate de mulțimea credincioșilor.

Așa simțiau credincioșii noștri să-și arate dragostea și respectul pentru acel care venia în numele Mântuitorului Hristos, aducându-le cuvinte de învățătură cuvinte de dragoste, ca roua pe sufletele lor setoase de credință. Pretutindeni în fiecare sat, poporul înșiriat pe ambele laturi ale drumului, salutau cu urale și aruncau flori în mașină și pe cale. Școalele sub conducerea învățătorilor, intonau imne religioase: Hristos a înviat, Ingerul a strigat Prea Stăpânul și Arhierul nostru.

Cu această ocazie s'a putut face observația, că satele care fuseseră împroprietărite, erau deosebite ca înfățișare de cele ce nu putuseră să se împărtașească din această binefacere națională.

Urmarea se resfrângea asupra întregii vieți a țaranului.

În satele împroprietărite, flăcăi voinici cu cai mari și frumoși mergeau în fruntea noastră cu o vițeală de 18 Klm, pe oră. În satele sărace cai anemici, ca și stăpânii lor mergeau abia cu 12 Klm, pe oră. Cadranul automobilului ne indica viteza.

La Mircea-Vodă biserica este filială a parohiei Călărași-Vechi și propusă să fie parohie. După formalitățile, cu care Prea Sfințitul Episcop este primit și după cercetarea de către Prea Sfinția Sa a Sfântului Altar, procedura urmată la toate bisericile, părintele Ștefan Giripescu, un bătrân septuagenar, singurul grămătic în județ, hirotonit la Silistra, pe vremuri, urează bun venit Prea Sfințitului și cu o stângăcie emoționantă, se vaită că oamenii nu prea vin la biserică. Biserica însă gemea, de lume, așa după cum erau pline toate bisericile vizitate, și, pentru ca această insultă, pe care preotul li-o aducea, să fie oare cum îmbrăcată într'o formă mai puțin jignitoare Prea Sfințitul Episcop, vorbind, arată că se bucură de primirea făcută și de faptul că biserica e plină de popor ceea ce denotă, că enoriașii acestei parohii sunt iubitori de biserică. Această dragoste, însă, să o aratăm în toate împrejurările, pentruca Dumnezeu, care ne ascultă rugăciunile, să ni trimită întotdeauna binecuvântarea sa. Seceta este o certare divină pentru păcate. Noi am trimis Sfințele Moaște ale Sfântului Marelui Mucenic Panteleimon pe care le avem la Episcopia noastră și Dumnezeu a pornit iarăș ploile.

Această bunătate a lui Dumnezeu să o păstrăm întreagă, rugându-l întotdeauna, pentru că numai așa vom fi ascultați. Dă apoi sfaturi poporului să asculte de bătrânul lor preot și să se supună autorităților.

În această călătorie însoțind pe Prea Sfințitul Episcop Gherontie, am observat purtarea Sa ca unui adevărat părinte, binecuvântând mângâind, stând de vorbă cu bătrâni, cu veterani din 1877, cu cei tineri, întrebându-i de sănătate, de hoalde, de vite. Copiii în

deosebi, i-a atras atenția, Pretutindeni se oprea înaintea grupurilor cari cântau și le punea întrebări din istoria țării, din viața Mântuitorului.

Pe preoți i-a prăvit ca pe cei mai de aproape fii ai săi sufletești și cu o bună tactică i-a lăudat în fața poporului, a sfătuit pe enoriași să-i asculte chiar și atunci când știa că anumiți preoți au oarecare slăbiciuni, sau că îi găsea cu diferite lipsuri în biserică

La Călărași-Vechi. Cu aceeaș pompă suntem petrecuți spre Călărași-Vechi. Aci părintele Pompiliu Predovici, rătăind bucuria ce împreună cu toț satul o simte la venirea Prea Sfințitului Episcop, raportează că, deși sunt numai 280 familii, toțuși prin munca lor au ajuns să aibă localuri proprii și frumoase pentru biserică, școală și primărie; mai arată că în sat are un singur caz de concubinaj.

Prea Sfințitul Episcop salută pe toți cu cuvintele „Hristos a înviat“ și își arată bucuria că vede poporul de aici că-și iubește biserica, întrucât Prea Sfinția Sa, acum pentru a treia oară, după ce mai întâi le-a sfințit biserica, apoi le-a redeschis-o, vine în satul lor, ca să-le vadă grija ce au de ași păstra biserica pe care o găsește tot frumoasă, ceace dovedește că o iubesc.

Ar dori ca nici acel singur concubinaj să nu mai existe. Ii îndeamnă să se îngrijească totdeauna de biserică și de școală, care e fida bisericii, căci numai prin credință și învățatură, un popor poate supraviețui.

La Cuza Vodă: Prea Cucernicul Econom stavrofor, Tiberiu Mihail, subprotoereu al circumscripției I Călărași, îl întâmpină pe Prea Sfințitul Episcop cu următoarele cuvinte: „Venirea Prea Sfinției Voastre în mijlocul păstoriiilor mei a adus o vădită mișcare de bucurie și de dragoste. Știindu-vă dorința ca să ne cunoașteți pe deplin voi face un mic raport despre starea enoriașilor mei.

Sunt 405 familii, dintre cari 350 bine înstărite, restul nevoiași și bătrâni. Cu toți mi-au ascultat îndemnul și învățăturile. Deși satul e înființat numai dela 1899, toțuși prin stăruința mea, avem acum și școală și biserică.

În anul 1919 urmau numai 35 elevi la școală, acum urmează 250. Pecei mai mulți absolvenții-am sfătuit și i-am îndrumat spre meserie. Toți locuitorii prin improprietărire au ogorul lor. Acum strângem fonduri pentru clopotniță și pentru un monument al eroilor. Avem 35 mii de lei, iar după recoltă, nădăjduim să strângem toată suma necesară.

Starea sanitară este mult îmbunătățită, iar boalele sau împușinat.

Starea morală se menține sus, căci nu am nici o oaiă pierdută.

Suntem plini de bucurie că ați venit să pecetluiți munca Noastră și să ne dați binecuvântarea Prea Sfinției Voastre, ca să ne fie de întărire, spre a duce la bun sfârșit viața noastră trupească și sufletească.

P. S. Episcop: „In urma cuvântării frumoasă prin faptele mari ce ați înfăptuit, răsun cum nu se poate mai mulțumit de vrednicia voastră. Aceasta înseamnă că vați făcut demni de numele marelui român, pe care satul vostru îl poartă. Acum un alt Cuza Vodă în persoana M. S. Regelui v'a dat la toți brazda de pământ care v'a asigurat traiul vostru zilnic. Primul a tras brazda, cel de al doilea a arat adânc în ogorul național.

Iubiților! Viu la voi ca un părinte ce și-a însurat un fiu în satul acesta și vine să vadă cum trăiește, cum știe să muncească și să pună la lucru sfaturile părintelui său. Acesta este părintele Tiberiu, pe care l-am avut fiu sufletesc în seminarul Nifon și vi l-am trimis aci. Mi se umple sufletul de bucurie, când văd legătura dintre voi și preotul vostru și vă simt înrudiți cu mine, fiind fii sufletești ai fiului meu. Constat că preotul vostru a muncit, iar la clădirea școlii a pus și parale și bine a făcut. Un popor nu poate fi fericit, dacă nu are o leacă de carte, spre a ști istoria neamului său și spre a vedea cum numai prin credință, neamul nostru s'a păstrat în mijlocul altor neamuri.

Știam că e vrednic preotul vostru și de aceia l-am cinstit cu cel mai înalt rang bisericesc, dându-i crucea s'o poarte, ca și părintele protopop și părintele revizor. Mergeți mai departe, cu Dumnezeu înaintea în toate: cu biserica, cu școala, cu iconomia, cu familia. Ascultați pe preotul vostru și supuneți-vă sfaturilor lui și stăpânirilor celor înalte, pentru ca în felul acesta să meritați numai laude, căci când nu te supui atunci stăpânirea e răzbuunătoare pentru a restabili la locul lui binele: temeți-vă dar căci nu în zadar poartă sabie.

Mă bucur că aflu de voi că stați tari în credință și nu pot să intre prietere voi și urâți pe cei ce vor să vă ia credința ca apoi să ne ia țara. Veniți la biserică și la nevoi și la bucurie. Nu e de ajuns că numai ați cerut dela Dumnezeu și va dat și trebui să-i și mulțumiți, iar biserica are rugăciuni și de cerere și de mulțumire. Plec dela voi mângâiat și mă rog ca „darul lui Dumnezeu să fie cu voi cu toți “

La parohia Ceahău Preotul Ec. Gheorghe Marinescu raportează că pastorește de 49 de ani, are 350 familii, cu o mie tre sute optzeci de suflete și nici unul nu s'a abătut dela dreapta credință. In numele enoriașilor urează bună sosire.

P. S. Episcop Incă de când Dumnezeu m'a înălțat ca episcop, am avut via dorință să-mi văd credincioșii, dar fiindcă am mai multe neamuri, dintre care unele sunt îngândurate, ca mai străine de neamul nostru, iar neamurile din afară se vaietă că n'aveam decât ură pentru ai lor, am fost să văd mai întâi părțile Dobroge-ne. Și cu dreptul mi-am zis; oare nu toți suntem mâinile lui Dumnezeu și deopotrivă înaintea Lui? Am fost întâi la ei, ca să vadă că arhiereul e tot arhiereu cu toate neamurile, și, ca să se știe că alături de noi Românii pot trăi bine toate popoarele ca pe

unii care erați mai aproape de sângele nostru, am lăsat să vă văd mai la urmă; iar acum am găsit timpul potrivit. Iată vă aflu veseli că Dumnezeu s'a îndurat să vă trimită ploaia cea roditoare. Când începuse acum 2 Săptămâni arșița, am primit rugămintea să dau voe să se aducă sfintele moaște ale marelui mucenic Pantelimon, pecare le avem la catedrala noastră episcopală. Au venit delegați și ne-au spus că suntem rîerduți. dacă 2 săptămân nu plouă. Au plecat preoții noștrii cu Sfintele moaște și au început să se roage și încă slujind ei sfintele servicii a început ploaia, udându-i până la cămașe. Iată cum grația lui Dumnezeu se revarsă când inimile se încred în ajutorul lui.

Vam spus acestea, ca să vedeți că rugăciunea deschide și cataractele cerului.

În tot drumul dela Călărași până aici, sufletul ni s'a umplut de bucurie, căci am întâlnit preoți harnici, popor credincios, biserici îngrijite, școale frumoase, elevi cântându-mi. Aceasta dovedește că neamul nostru s'a convins că numai credința și știința aduc lumină. Ele deschid ochii minții și ne vindecă de orbirea sufletească, așa după cum ați văzut în evanghelia de astăzi, că Mântuitorul a vindecat pe orbul cel din naștere.

— Doamne, noapte este înaintea mea și picioarele mi se poticnesc.

— Ce vrei să-ți fac?

— Doamne să văd?

— Mai rea decât întunecimea trupească este întunecimea sufletească.

Unde se capătă lumina decât în biserică? Unde se capătă tămăduirea decât sub epitrahilul preotului.

Biserica a fost școala celor dintâi neamuri. Aci părinții noștrii au învățat pe az, buche, spre a scăpa de răboj. Biserica și credința face din noi oameni de cinste în fața neamurilor.

În biserică unde te-a dus maica ta în brațe, unde ai venit la cununie, veniți la toate nevoile voastre. Să știți însă, că nici un popor n'a fost înalt, dacă n'a avut biserică. Iubiților, aflu că preotul vostru este un preot de cinste, care muncește din greu, dar v'a ținut în credința voastră străbună.

Aceste vești mă încântă căci voi sunteți biserica cea vie a lui Cristos.

Să puneți-vă stăpânirilor și ascultați de ele, căci au a-și da seama de sufletele voastre. De n'ar fi fost mintea luminată a conducătorilor noștri, praf și cenușe s'ar fi ales de noi și de țara noastră. Rugați-vă pentru sănătatea înțeleptului — nostru rege; veniți la biserică și țineți predaniile ei.

Tot aici să veniți să vă luați rămas bun, pentru a merge în lumina de sus."

Aci sa încheiat ziua de Duminică. Până aici bisericile vizitate au fost în genere curate, curțile bisericilor însă mai puțin îngrijite. Ne-a mirat faptul că un preot în vârstă, cel dela Călărașii, Ve-

chi, nu ştia că epitaful trebuie ținut pe sfânta masă până la ziua Înălțării, căci nu l-a avut. Se prea poate ca nici măcar să-l fi pus.

Masa de seara o luăm la P. C. Tiberiu Mihail, iar găzduirea Prea Sfințitului s'a făcut la Preotul Gh. Marinescu.

Însoțitorii mireni s'au întors la Călărași, căci trebuia să sarbătorească așa cum se cuvine pe D-l și D-na Boni.

La plecarea noastră din palatul Prefecturii se pregătea o masă cu multe bunătăți pentru invitații de seara.

Luni Dimineața

La ora 9 a venit dela Călărași Domnul Prefect, sosind tot atunci și mașina Episcopiei, a cărei reparație așa de grabă o atribuim Protopopului de Durostor, O. Dugășescu, obligat din ajun să asiste la demontarea mașinei și să raporteze ce piese a avut defectate, căci șoferii prefecturii ne informaseră că șoferul nostru ar urmări să ne lase pe drum, spre a se duce la București pentru reparație ca să se înapoieze întovărășit de o factură de câteva zeci de mii de lei. Ne-am putut acum convinge de cinstea și buna credință a lui Costică, șoferul nostru, când i-am auzit sirena dimineața, la poarta d-lui Ștefan Rădulescu, unde găzduisem noaptea, noi subalternii.

De aci înainte, peste tot, prefectul a însoțit pe Prea Sfințitul până la terminarea itinerariului acestor vizite. Nu am uitat că pe drum să-i amintim că a făgăduit ajutoare din fondul județului, pentru Seminar, pentru Episcopie, ba chiar nici Revista „Tomis” nu fusese trecută cu vederea. Și-a mai arătat dânsul și grija ce o poartă ca Sectarii să nu-și întindă otrava lor în popor și întreba dacă Episcopia nu are misionari, cari să țină din scurt pe acești zăpăciți. S'a mirat mult când a auzit că avem organizat chiar un serviciu misionar, de care nici nu auzise (!)

Ne șim în mașini și pornim pe lângă balta Ialomița, căutând, ca mai mici, să confirmăm admirațiile șefului, pentru frumusețea naturii care în adevăr parcă râdea, după ploaia bunicică primită săptămâna trecută. Grânele se ridicase simțitor, porumbii se prășeau.

Șoseaua duce dea lungul bălții. În depărtare se vedea peste Dunăre dealurile Dobrogei Noi, pe ale cărei coaste, Revizorul eparhial ne arată orașele Silistra și Ostrovul și ne lămurește că terenurile de pe lângă bălți sunt date țăranilor prin înproprietărire.

De multe cri sunt inundabile și țăranii nu le pot folosi; se despăgubesc însă, prin câte o ciorbă de pește, de pagubele ce li aduc apele.

Ajungem în Cacomeanca

Aci este preot un cunoscut din seminar, superior mie. Această întâlnire îmi readuce în minte o pățanie din școală. Imediat m'am revăzut defilând,—tot internatul—, pe dinaintea unui sergent de stradă, pus de părintele director P. C. Arhim. Scriban să identifice pe elevul delinquent.

Sfinția Sa mă recunoaște mai degrabă, poate, fiindcă știa mai

dinainte cine a venit Director la Episcopie! li spun că aproape nu-l mai cunoaşteam, așa s'a schimbat – a devenit prea voluminos. Sfinția Sa mă lămurește că a îndurat multe necazuri și ele lasă urmă. li spun că se vede că a avut necazuri (!).

Dacă în alte sate, pe unii preoți, pe cari îi știam că nu prea stau bine cu poporul, acum când văd pe Prea Sfințitul, oameni îi laudă și se declară mulțumiți de ei, apoi aci, doi creștini stau cu jalbele în proșap și nici nu vor să iea în seamă sfatul ce li dau, ca să încredințeze aceste plângeri protopopului, sau mie, ci doarește să li dea chiar Prea Sfinției Sale. Sfinția lui avea potirul atins în fund. Deși P. S. îl face atent că se va otrăvi, Sf. lui spune că nu are nimic. Se vede că are bun stomac.

Părintele Constantinescu R. Constantin face polihronul, apoi urând bun sosit raportează Prea Sfințitului, că observă mai mult ca oricând o bucurie deosebită pe fețele enoriașilor săi, ale căror suflete sunt azi mai luminate, când pot privi în față, pe Episcopul lor. Arată că are 482 familii cu 2500 suflete, și n'au nici un rătăcit.

Mai relatează că au hotărât să facă reparație bisericii.

Prea Sfințitul Episcop îi răspunde că primește cu vie mulțumire sufletească, salutul de bunăvenire îl încântă fără credinții în care stau, și făgăduința că vor face ca acest sfânt locaș, relativ frumos, să fie pus din nou în splendoare, căci după cuvintele Proorocului care zice: Aicea vciu locui, această casă este locuința lui Dumnezeu, și se cuvine ca s'o îngrijii. „Nu uitați, însă, că voi sunteți biserica cea vie, și numai în sufletele curate, se sălășluiește Dumnezeu. Am lăsat scaunul Nostru Episcopal, zice P. S. Sa, și am venit la voi și mă bucur că, dacă până acum n'ați văzut față de Episcop, Noi am venit în mijlocul vostru ca să vă aduc pace și binecuvântare. Mă rog lui Dumnezeu, ca manifestarea voastră de azi să mărească în voi focul dragostei către biserică, și să sporii în tărie și putere de credință.

Plecăm. Când Prea Sfințitul urcă în mașină, vin cei doi creștini cu jalbele și i le dau. Prima reclamație era încă mai dinainte soluționată. Tot acel creștin mai trimesese la Sf. Episcopie o plângere la fel, în care arăta că preotul îi refuzase suma de 1000 lei, ce el oferise preotului pentru ca să capete dela preot favoarea de a aduce el la Paști pâinea necesară sfințirii anaforii pe care apoi tot ca o favoare, numai el să aibă voie s'o distribuie poporului. Obiceiul acesta este întins mai în toată țalomița și după cum vedem duce le neînțelegeri, căci acest om își asumă din aceasta, un monopol, și nu mai dă voie nimănui să mai aducă prescuri pentru Paști, oprind posibilitatea slujbașilor bisericii ca să mai poată primi ofrande și de la lți creștini. E bine, așa cum este pretutinde ei, ca oricâți vor voi să-și aducă jertfele lor la altar în această zi mare, să le aducă fără restricțiune. Cealaltă reclamă, acuza pe preot de acel păcat de care în aceste vremuri de depreciere valutară, puțini sunt cei ce nu pot fi acuzați de acel păcat, de către cei ce cred că preotul trebuie să traiască fără să mănânce.

Bine spunea Prea Sfințitul, că poporul te vrea chip deicoană și nu-ți dă voie să fii și tu om, să ai și tu trebuințe naturale ca și el. Totuși jalba a mers spre cercetare.

Trecând prin Cuneștii noi, am ajuns la cei vechi. Aci s'a constituit un comitet de construcție pentru biserică. Intre sate pe locul bisericii oamenii au ridicat patru furci și au așezat un clopot ca prim început. Prefectul atrage atenția Prea Sfințitului, cu vorbele: Oamenii și au făcut clopotnița. Poate că au avut dreptate. Au pus organul care adună poporul, anunță primejdia, și plânge pe raposați.

În fața primăriei oprim. Prea Sfințitul vorbește cu primarul și-i spune că îi pare rău că n'au biserică, spre a sta mai mult la ei, speră însă ca să ia măsuri, ca în curând să poată să aibă și ei un locaș de închinăciune. Binecuvintează apoi pe cei prezenți și plecăm.

Cam în mijlocul satului vechiu, trecem pe lângă biserica veche, ce stă căzută pe jumătate, acoperișul sprijinit pe proptele și peretele distrus. Înăuntru se văd icoanele înșirate pe o laviță, f.când urâtă impresie trecătorilor. Prea Sf. Sa dispune ca această ruină fără nici o importanță istorică, să fi dărâmată. Materialul bun să fie întrebuințat la o capelă pentru cimitir, iar ce nu va putea fi întrebuințat, să fie ars și aruncat pe apă.

Ajungem la Rasa. Aci este o biserică mică, veche; se dă ca dela 1830. Posedă o tâmplă cu o sculptură rară, având deasupra ușilor împărătești o cruce lucrată cu multă măiestrie.

Se zice că ar fi adusă aci de la o biserică clădită de Mihai Viteazu. Dealtminteri se și vede că nu e în proporție cu biserica. Crucea de care amintesc mai sus ar fi trebuit să stea deasupra tâmplei. Din cauza tavanului prea lăsat, e scoborâtă până deasupra ușilor împărătești, și nici așa nu are loc și e așezată înclinat.

Parohul, Parintele Marcu Ionescu salută pe Prea Sfințitul Episcop și dorește să vină să le sfințească temelia viitoarei biserici.

Prea Sfințitul Episcop li spune: După cum un om îl judeci din felul cum el se arată pe din afară, tot așa un sat îl judeci după instituțiile ce le are. În România Mare nu se mai cade să avem biserici mici ca aceasta. Aveți o cătapeteasmă cum rar se găsește, icoane cu pictură la fel. Aceste pozoabe vor înfrumuseța minunat noua biserică, pe care ați hotărât să o ridicați Domnului. O cruce la fel se găsește în paraclisul Mitropoliei, din București, iar D-l Iorga a spus, când a văzut-o, că este tot ce arta sculpturii, a putut să dea mai de artă până în prezent.

Strădania celor ce v'au lăsat acestea, ni sunt dovezile credinței lor după cum moaștele Sfinților sunt garanția credinței noastre, a căror putere, înaintea Tatălui ceresc am văzut-o cu toții, acum când prin ajutorul lor, am primit ploaia binefăcătoare.

Păstrați credința, iubiți pe cei lipsiți, pe orfani, pe invalizi, căci pe părți din carnea lor, ca pe niște moaște, s'a făurit România Mare.

Vă binecuvântează, iar aceasta să vă fie spre întărire în munca ce începeți pentru o nouă biserică, la a cărei întemeliere și sfințire să vă revăd sănătoși!

Aici se spun diferite legende — zice un tovarăș de călătorie, despre preotul local și despre pățaniile „Sfinției sale ... că de r'ar fi nu s'ar povesti.

În apropiere, filiala Bogata, ține de aceeaș parohie, la care, ne sfătuieste Sfinția Sa, parohul Voicu Ionescu să nu ne abatem, că biserica e *ruinată* și ne depărtăm de drumul principal, lumea nu ne așteaptă, etc. Oare motivul că, fiind biserica ruinată și deci cu valoare istorică, poate, sau mulțimea motivelor contra, îl hotărăsc pe Prea Sfințitul ca s'o vadă, cu orice preț?

La prima cotitură din șoseaua principală, un creștin ni face semn să nu ne abatem, și ni ese înainte un jandarm, oprindu-ne să mai mergem înainte pe motiv că biserica este .. ruinată. Întrebăm dacă este lume să ne aștepte, dar până să răspundă el, zărim lume multă în fața bisericii. Mergem într' acolo și oprim în fața bisericii, care este destul de înfățișătoare ca local. Părintele Protopop Dobre face primirea cuvenită. În Sfântul altar lipsea Sfântul Antimis; Sfintele vase vechi, se cunoșteă că de mult nu fuseseră întrebuințate. Pretutindeni praf, pe cărți, pe acopereminte, pe icoane. Pânzeturile toată negre. Dealtfel te așteptai chiar de când intrai în curte, că ai să găsești starea aceasta, căci buruienile și tufele creșteau nesupăra e de nimeni; iar bătrânețea gardurilor cedase vremurilor.

Protopopul arată Prea Sfințitului să această stare de neîngrijire se datorește faptului că preotul are o parohie întinsă. oamenii doresc să aibe parohie și preot aparte; dacă nu se va putea, să facă o parohie Bogata cu Smârdanul.

P. Sfințitul Episcop văzând — râvna lor, le făgăduiește că le va da preot, dacă oamenii se vor îngriji să facă o casă parohială, și să întocmească un comitet care să poarte grija să strângă fonduri pentru plata personalului, căci în cazul de față, Statul nu poate da nici un ajutor.

Sfătuește apoi pe oameni, ca singuri să angajeze un bătrân, care să îngrijească de curățenia bisericii, să măture, să dea la spălat rufăria, să taie buruienile de prin curte.

Oamenii și învățătorul făgăduiesc că vor îndeplini toate ordinele ce au primit.

La Smârdan. Aci iarăș o filială, pendinte de Ciocănești. Găsim pe preot în biserică. Un preot de seamă: înfățișător, cu rasa îngrijită, bun cântăreț. Auzim că este student la teologie. Poartă un epitrahil lucrat în fir de aur cu frumoase broderii în mătase, care atrage atenția Prea Sfințitului.

Prea Sfinția Sa cum putea să-și manifesteze mai bine mulțumirea de cele ce găsește aici, decât așa cum a declarat: Aș vrea să te iau cu epitrahil cu tot la Constanța“.

În darea raportului, Preotul Vasile R. Popescu—, căci așa se

numește acest preot bun— după ce urează bun venit Șefului bisericii lor, arată că biserica aceasta este sfințită de 5 ani, că a găsit-o în lucru, iar sub Sfinția Lui s'a terminat. Mai arată că în parohia sa nu areeretici.

Prea Sfințitul Episcop răspunde spunând că a plecat în eparhie să vătăbisericile și poporul și să mai vadă cum a influențat mila lui Dumnezeu asupra lor prin ploaia trimisă.

„Mă bucur, zice P. S. Sa, că ați stat tari în credință și v'ați cheltuit ca să aveți o biserică, ce poate sta la un loc de cinste chiar întru'n oraș. Ați avut noroc, că Dumnezeu v'a făcut parte și de un bun preot și cucernic. Laud dragostea voastră pentru biserică și pentru preotul vostru, pot zice cuvintele Evangheliei: că „El este păstorul cel bun, care își pune sufletul său pentru oi.“

Am auzit și dorința voastră ca să aveți parohie.

Eu vă fac parohie dacă îndepliniți condițiunile și cred că părintele Vasile va privi cu ochi buni un tovarăș.

I biți-vă biserica, supuneți-vă preotului vostru și tuturor autorităților. Și eu sunt tot fiu de țaran și mă cobor cu tot dragul în mijlocul vostru, unde găsesc credința cea adevărată și curată a neamului meu“.

De acolo plecăm la Ciocănești-Mărgineni.

Și această biserică este destul de mare și frumoasă, dar pe bolta dela pantocrator se observează temelia căzută.

Aici, preotul ține să dea o formă mai literară cuvântării sale de primire, și după ce spune că „pentru acest sat e astăzi zi mare căci de 100 ani n'a călcat episcop pe aceste locuri, declară că „voi, scrie întocmai cu cronicarii pe filele cărților, bucuria adusă de P. S. voastră“.

Prea Sfințitul Episcop mulțumește preotului pentru heretisirile făcute, apoi arată rostul erarhiei bisericești în conducerea poporului „Dacă am avea preoți numai de talia P. C tale, părinte Vasile, zice Prea Sfințitul, Episcop n'ar mai simți nevoie să se coboare în mijlocul poporului. Vă declar, iubiților, că hucuriile pe care le am în județul Ialomița mă întineresc. Terminând îi binecuvântează zicând că Mântuitorul, care peste două zile se va înălța la noi să le trimită mângâierile sfântului Duh.“

Trecem de acolo pe la **Ciocănești Sârbi** Preotul Radu Dumitrescu este un bătrân blând și venerabil, tatăl părintelui R. Popescur

Biserica este făcută de către egumenul Mănăstirii Mihai Vodă la anul 1857. Aici stăm puțin. Prea Sfințitul stă de vorbă cu câțiva bătrâni. Un veteran cu care vorbește, ia poziția de drepți, căuta să-și îndrepteze gârbovia celor peste 70 de ani și cu mândrie, căci Prea Sfințitul îi mângâie decorațiile, răspunde tare și milităros la întrebările puse.

Este ora unu trecut și mergem la masă la Păr. Vasile. Sfinția sa are casă nouă, camere frumoșele confortabile Dăm fuga să ne spălăm, căci căldura și praful din Ialomița ne-a umplut. O masă fru-

mos aranjat am fi mâncat-o cu ochii - căci vremea prânzului aproape trecuse.

Aci se vedea gustul și arta culinară a gospodinei socotesc că întru cât ne privește i-am făcut pe voia gazdei căci cred că n'a mai adunat de pe masă nici un sfert de coș de fărâmituri.

A fost un adevărat ja' în dulciuri. Prea Sfinția Sa nu iubește aceste bunătăți și a plecat să se odihnească puțin. N'a lipsit de la masa dată de păr. Vasile nici sampania, băutura rară, pentru bugete e noastre anemice.

La ora 3 plecăm. La ora 3³/₄ ajungem la biserica parohială Vărășt, biserică veche mănăstirească. Datează dela 1836 și e fondată de M-rea Viforătă, care avea aci moșii întinse. — Ruinile caselor vechei administrații a moșiilor se văd și astăzi. Chipurile sfinților de pe pereți, sunt toate de cuvioși, cu Mantii și cu camilăfci în culori mohorâte.

Preotul Paroh Gh. Păunescu ne așteaptă la bis. filială Dorobanțu, deaceea formalitățile de primire sunt îndeplinite de către Pr. Vasile Popescu.

Lumea nu mai încăpea în biserică. Prea Sfințitul își arată bucuria că vede o biserică fondată de un călugăr, care a ținut să înfățișeze pe pereți numai figuri de cuvioși pline de religiozitate. Observă că biserica este lăsată cam în ne îngrijire. În reabă poporul dacă sunt rătăciți în parohie și i se răspunde că nu. Li întreabă dacă sunt concubinaje și i se răspunde că sunt vre'o câte-va. — Prea Sfinția Sa îi sfătuiește să stăruască pe lângă ei să se cunune religios — arătându-le relele urmări ale concubinagiului, mai ales pentru copii. Li întreabă de sănătate de vite, de holde și îndeamnă să asculte de autorități, să fie buni creștini și buni Români.

La plecare dă ordin să se copieze Pisania și să se trimeată la Sf. Episcopie.

La ora 4 p. m. sosim **la Dorobanțu** Aci biserica e mare și frumoasă, construită în 1904. De ce oare s'o fi cojit zugrăviala dela pantocrator. Parcă e de igrasie. Parohul Pr Gh. Păunescu un bătrân alb urează bun venit Prea Sfințitului.

Prea Sfinția Sa observase pânzeturile cam vechi și murdare pe la icoane. Se nimerise în biserică și multe cucoane, așa că găsește oportun ca după ce lauda poporului pentru evlavia arătată prin primirea ce o fac, să roage Domnișoarele și Doamnele cari ar face bine dacă ar putea să împodobească Sf. icoane cu lucrul măriilor lor; această îndeletnicire pe lângă că ar mări respectul și evlavia celor ce intră în casa D-lui, dar ar și apuca o pace și o mulțumire sufletească celor ce se vor osteni cu aceasta.

Îndeamnă să ne iubim biserica și credința, căci numai prin ele poporul nostru a putut să treacă prin toate primejdiile și să ajungă dintr'un popor subjugat păgânilor, un popor mare și liber sub M. S. Regele Ferdinand. Mă bucur că am venit la voi să torn din duhul meu în duhul vostru, ca să vă întăresc în credința în care v'ați născut și în care să rămâneți deapurea.

De aci **la Bosneagu**. Este ora 6 după masă. Poporul ne așteaptă deși aci se anunțase sosirea mult mai de vreme. Biserica este zidită de Banul Grigore Basarab Brâncoveanu. Este filială la Ulmu. Prea Sfințitul salută poporul cu cuvintele: Bine v'am găsit și-i laudă pentru dragostea cu care l-au așteptat. Li spune că știe că vor s'o repare, dar de oarece este monument istoric, tebuie să aibă toată grija ca s'o păstreze, așa cum va dispune comisia monumentelor istorice. Ca să poată să reușească îi povățuiește să fie uniți și să fugă de desbinare. Li dorește sănătate și-i binecuvintează.

La Ulmu ne așteaptă lume multă, căci tot atunci trebuia să se pună piatra unei biserici noi urează bun venit Prea Sfințitului și Pr. St. M. Baicu arată că parohia se compune din 3 biserici: Filiala Bosneagu, Filiala Chiragi și cea parohială. Inumără 775 capi de familie cu 4400 suflete. Relatează că starea religioasă ca și cea culturală și materială sunt de laudat. În adevăr, au școală casă de citire și un local frumos de Bancă populară.

Un șir de reclamații dela 2 comitete ce-și asumau fiecare dreptul de a lucra la biserică se părea că în acest sat ar fi o desbinare mare în popor. La fața locului am constat că nu era decât doar ambiția câtorva persoane din comitet, există poate din adversitatea politică.

Chestiunea bisericii a format subiectul cuvântării Prea Sfințitului, din care extragem: Iubiților! Dacă priviți bine m'ați mai văzut când eram arhimandrit. Biserica o știam că este în ruină, dar vă mai știam că sunteți buni creștini și de aceea am spus că nu mai corespunde timpului și să ridicați alta la înălțimea satului vostru.

Dela Constanța am făgăduit că voi asista la punerea temeliei dar dragostea fiilor mei sufletești de prin satele prin care am trecut m'au ținut mai mult decât se aranjase și am venit târziu la voi.

Acum când porniți să faceți o biserică nouă, cu încredere în Dumnezeu, cu toții să nu aveți decât un singur gând și o inimă.

Am îndoiala că așa cum se întâmplă totdeauna când e vorba de lucruri mari și aici, și-a băgat diavolul coada, ca să fiți uni contra altora. Să nu fie așa. Iată, ca să împac pe toți, să știți că nu aveți alt președinte în comitet decât pe Episcopul vostru, Ascultați-mă și veți duce la bun sfârșit. Rămân președinte de onoare numesc pe protopopul ca reprezentant al meu, președinte activ, comitetul rămâne așa cum l'am format. Să nu vă biruie diavolul. Luați pildă dela snopul cu nuele, ce n'a putut fi frânt, atâta timp cât a fost una ci numai când s'a de-făcut, nuia cu nuia. Lăsați ambițiile de întâietate; România nu se făcea mare dacă ar fi avut mai multe capete. Aduceți-vă aminte de povestea balaurului cu 7 capete ce nu se putea mișca în nici o parte. Uniți-vă deci și la lucru. Cu toți sunteți copii mei și trebuie să mă ascultați căci după cum spune în Sf. Scriptură: „De mă veți asculta, bunătățile pământului veți mânca; iar de nu mă veți asculta sabia vă va mânca“.

Să punem început bun și să rugăm pe Dumnezeu să o sfârșim cu bine.

De la biserică am pornit la primărie unde s'a anunțat Comitetul să vină cu registrele. Prea Sfințitul a cerut anumite informațiuni, apoi s'a încheiat Procesul-Verbal de constituirea Comitetului în noua lui formație. Era prea târziu ca să mai stăm la punerea pietrii fundamentale și de aceea numai am văzut locul unde era făcut traseul. Se înseseră și am plecat spre Răsvan.

La Răsvan. Parohul Pr. D. Fanaitescu suspendat din serviciu în urma unor reclamații justificate, a avut biserica relativ îngrijită, Se vede însă că nici în cele liturgice nu se prea pricepe căci avea Sfântul agneț nefărămițat. Cum de nu s'o fi sforegit? Am mai găsit în altă parte la Sf. Proconidie o sticlută cu vin sau cine știe ce lichid la privirea căreia era ochilor desgust iar sufletului durere. Oare ce-o fi făcând prețul cu acel lichid? Nu ne pricepem.

Ne având drept ca parohul să pună grumagii sub epitrahil, Prea Sfințitul salută poporul cu „Hristos a înviat apoi justifică întârzierea. Constată că biserica e frumoasă. Intreabă poporul dacă are rătăciți și i se răspunde că mai sunt 1-2 P. S. Sa îi sfătuește cum să procedeze cu ei după Evanghelie: „de va greși fratele tău, chiamă-l și-l muștră; de nu va asculta mai ia cu tine unul sau doi că în gura lor să stea tot adevărul; iar de nu va asculta nici atunci să-ți tie ca păgân și vameș.

Noi avem o lege în care părinți din părinții noștri au trăit și s'au mormântat, iar osemintele lor ni sunt sfinte. E o crimă ca fiul să se despartă de credința părintelui sau de mormântul tatălui său.

Laudă vouă dacă a-ți mai adus din cei plecați și laudă vouă dacă veți mai aduce și cei ce au mai rămas. Bucuria atunci va fi mare, căci mare bucurie se face în cer pentru un păcătos ce se pocăește. Păstorul cel bun are 100 oi și pierde una. Le lasă pe cele 99 și caută pe cea rătăcită. Se bucură când o găsește, o ia pe umeri și o aduce în staul. Cu toți ne vom bucura de-i veți aduce. Ori de reușiți, or de nu, voi însă țineți-vă credința, cu care v'ați născut și cu care am făcut „România Mare“

Dă sfaturi să muncească și să se ferească de păcate dintre cari cel mai rău este păcatul beției, ca origină al tuturor celorlalte pe care-l ilustrează cu povestea diavolului ispititor, ce oferea unui om trei rele: curvia, furtul și beția. El temându-se de cele 2 dintâi alege pe cea de a treia ca mai puțin ofensivă, dar aceasta i le aduce pe toate celelalte. Ori în ce greșeli va cădea omul să facă rod de pocăință să ia hotărâre de îndreptare și să ceară iertare dela Dumnezeu, ca să fie primit iarăși în rândul celor buni. „Aș dori să viu cât mai des în mijlocul vostru, să vă dau sfaturi sau voi să veniți la mine. Veniți însă prin scris și eu tot prin scrisori voi veni să vă dau orice sfat de care veți avea nevoie.

La Lehliu. Ajungem înoptat deabinelea. Biserica este mare tencuiala pe boltă este căzută în multe locuri. În altar pe dosul

templii tablourile Maj. Lor Regele și Regina. cari ar sta mult mai bine în biserica femeilor, acolo unde este destinat locul pentru episcop, Domnitori, ctitori. Bătrânul preot Barbu Ștefănescu, în vârstă de 75 ani spune: „Sunt fiu al satului din neam de preot am ținut ca toate ficel-mele să le dau după preoți, iar unicul fiu este în anul al III-a teologie. Mai târziu însă la masă ne-a spus că este în Italia unde urmează științele juridice. În 1893 am pus temelia bisericii acesteia, în 94 am sfințit-o, în 1925 am început să strâng fonduri pentru reparații împreună cu D-l Georgescu directorul școlii primare, după ce o voi repara voi putea zice ca dreptul Șimion: „Acum slobozește pe robul Tău Stăpâne“. Ne-au devastat Nemții, am slujit în haine de căpătat; iar acum de Sf. Paști, cu ajutorul enoriașilor am procurat haine sfinte, sfetnice, eșarfă, iar alții au făgăduit policandru și încă alte multe obiecte.

Să trăiți P. Sfințite Stăpâne.

P. Sfințitul Episcop răspunde: „Mai întâi mă simt dator să vă prezint scuzele mele, căci fără să vreau din prea multă dorință ca să stau cu fii mei duhovnicești de vorbă v'am întârziat. Mă gândiam atunci care este situația unui Episcop când este așteptat? Deși departe și nu ne văzusem, totuși icoana voastră era în sufletul meu și se prea poate ca sufletele voastre să fi comunicat între ele.

Din cuvintele ce mi-ai spus, Prea Cucernice Părinte, am înțeles că de Dumnezeu ai fost hărăzit să preotești din neam preotesc, Chiar de n'ai fi făcut mult, totuși e de ajuns că acum te găsești în bătrânețe unse, învrednicindu-te să ajungi și vremea reparației. Ai trecut vremea războiului și te găsești la vârsta aceasta cu dorințele unui om tânăr. Bine faci că zici că Dumnezeu să te sloboziască din viața aceasta unde nimeni nu știm ce este peste noapte. Nădăjduiește în Domnul că vei mai trăi ca să vezi terminate și reparațiile și să-ți vezi și pe fii fiilor tăi.

Iubiților, Cuvintele ce am spus vrednicului vostru păstor se resfrâng și asupra voastră, căci la îndemnul preotului v'ați dat ocolul, contribuind la înfrumusețarea bisericii. Felicitiez pe toți donatorii: și pe cei ce ați dat pentru vestminte sfinte și pe cei ce ați făgăduit că veți da pentru policandru și pe toți cei ce veți contribui la reparația bisericii, care este mama noastră a tuturor, unde Mântuitorul Hristos stă de față în Sf. Evanghelie, pe care suntem datoari s'o păstrăm și s'o împlinim. Iisus a avut o mamă. Și cine na'a avut o mamă. Cine ne poate opri și nu ne închinăm maicii Domnului și Mântuitorului Hristos? Care privind fotografia mamei sale, nu e pătruns de dragoste? Criminali sunt cei ce zic să nu ne închinăm icoanelor. Biserica ne învață a ne închina icoanei Ei. Găsim scris: „Mută să fie gura necredincioșilor cari nu se închină icoanei zugrăvite de Sf. Evangelist Luca, ce se zice povățuitor“. Vedeți că înălțăm statui oamenilor mari, eroilor, domnitorilor. Cine este acela care să zică nouă că ne închinăm lemnului, aurului și pietrii, decât aceia de cari proorocul David a zis: „Zis-a nebunul

în inima sa, nu este Dumnezeu“. V'am spus acestea iubitelor, că am în sufletul meu o rană: Am auzit că în mijlocul vostru s'au ivit oi rătăcite. Au doară mama mea, a ta, când au îngenunchiat înaintea icoanei, cu mâna la piept, atunci când ne-au născut, oare nebune au fost? N'au fost nebune, căci zice Sf. Evanghelie: „Femeia când naște, întristare are, iar după aceea se bucură, căci a născut om în lume“. Cu câtă durere a zis Maica Domnului lângă crucea Mântuitorului: Fiul meu și Dumnezeul meu, la cele din lăuntru mă rănesc și cumplită sabie prin inima mea trece“.

Ei mai vorbesc de cruce și o defaimă. Oare nu merită ca lemnul acela,—chip de batjocură mai înainte,—pe care Mântuitorul și-a vărsat sângele, cum și eroii și-a vărsat sângele pe crucea suferințelor, să fie iubit și cinstit de noi, căci crucea a devenit sfântă, prin sângele Mântuitorului Hristos?

De veți putea iubitelor, aduceți-i în sânul bisericii noastre, iar de nu, să vă fie vouă ca păgâni și vameși.

Aveți un centru care ia desvoltare. Fusesi fericit că pe lângă pretorul plășii să fii salutat de magistratură, de serviciul tehnic.“ Inchee, binecuvântând poporul.

Era ora 10 seara când am eșit din biserică și am fost poftiți la D-l Ștefănescu fratele părintelui Barbu, unde era pregătită masa la care au luat parte autoritățile și diferiți notabili din Comună. Aci e reședința Plășei.

După masă P. Sf. s'a retras, fiind găzduit aci, iar ceilalți oaspeți la diferite familii din Comună. Deoarece pe mine, Părintele Barbu voia să mă izoleze de Revizor și protopop, eu am susținut moțiş să fim găzduiți împreună,—ceiace Parintele Barbu a admis, mai introducând în cameră încă un pat nou, pe care l-a așezat în mijlocul casei. Pe el a dormit Revizorul. Mai bine făceam pe modestul și mă culcam eu pe el, căci pe al ineu am avut însonmie, de cum am stins lumina și până la ziua albă. Revizorul totdeauna om norocos.—Păr. Protopop a fost una cu somnul, până în răsăritul soarelui.

Mărți 31 Mai, la ora 9 și 30 dim. plecăm din Lehliu; la ora 10 ajungem la Ștefănești unde P. Sfințitul e primit cu pâine și sare Aci avem în preot un bun colaborator la Revista „Tomis“. Cum se face însă că aceștia cari se ocupă cu rânduila simțirilor sufletești, sunt mai puțin buni observatori în cele gospodărești, căci altfel poate că nu i-ar fi lipsit părintelui Mih. Rădulescu un chivot frumos cu o cutie de ținut Sfânta Impărtășire.

Părintele paroh dă raportul: Păstorește de 12 ani. Din Comună i-au plecat 60 familii în București, totuși n'au reușit să-i aducă adventiști în comună. Au un comitet format pentru refacearea bisericii. Nici un episcop până aci nu a vizitat această parohie. Urează bun venit.

Prea Sfințitul răspunde: „ Dacă înainte, biserica nu găsia de mare nevoie ca episcopii să se pogoare în mijlocul păstoritorilor, aceasta se datora faptului că ierarhii erau siguri că nimeni nu ne

tulbură credința. Războiul, care a venit și a sguduit pământul, a adus tulburare și în suflete, căci el face pe om nervos, rapace și de aci această pervertire sufletească la care suntem martori.

Până ce gardul ce înconjoară via, nu a fost spart de vrăjmași, stăpânul nu a găsit de trebuință să se lupte cu vierul sălbatic ce producea pagube. Acum e vremea ca episcopii să coboare în mijlocul credincioșilor, căci se știe că atunci când părinții se coboară mai des la ei și copiii se fac mai ascultători. Cu toți avem în cer un tată pe Dumnezeu, iar Smerenia mea vă sunt față sufletească, aici pe pământ.

Iau act de cele spuse de preotul vostru, că lupul în piele de oaie n'a pătruns în mijlocul vostru. Cei ce au ieșit din satul vostru și s'au dus la București, se vor fi stricat ca merele bune, pe lângă cele putrede. Lauda însă se cuvine vouă, cari ați stat tari în credință. Mă bucur de încredințarea dată, că a-ți hotărât să faceți o nouă biserică vrednică de România Mare. Comitetul să știe că banul pe care-l pune la biserică, e ca și cum ar împrumuta pe Dumnezeu; iar Dumnezeu, să știți că nu rămâne dator niciodată, ci răsplătește tuturor și celor cu jertfa pungii și celor cu jertfa îndemnului, a alergăturii.

Mulțumesc tuturor celor ce și-au lăsat munca și au venit să ne întâmpine cu pâine și sare, cari închipuiesc cele 2 elemente din care e format omul: trupul și sufletul.

Duhul Sfânt, care ne învață tot adevărul să se coboare peste voi toți, cu al său dar."

Trecem în hotarele Protoieriei II Urziceni. Prima comună în care ajungem este Arțari. Biserica este construită dela 1879; pictura în culori de apă se menține încă neafumată, probabil că în trecut nu prea era frecventată de creștini.

Are bolta puțin spartă.

Aci ne întâmpină Părintele Protopop Gh. Popescu, cu următorul discurs:

Prea Sfințite Stăpâne,

Dumnezeu, făcătorul cerului și al pământului, care conduce toate, cu o nespusă înțelepciune, ne-a hărăzit astăzi mare bucurie, pentru că putem vedea în mijlocul nostru, pe al 2-lea urmaș ai foștilor episcopi și mai în urmă mitropoliți, ai Tomisului și Durostorului. Știm că în aceste ținuturi ale Ialomiței primele raze de lumină, isvorâte din învățătura blândului Mântuitor Iisus Hristos, au fost trimise din aceste centre creștinești ale Dobrogei. Aci, această învățătură a prins rădăcini adânci și astăzi putem spune că în toate orașele și satele ce sunt presărate pe întinsele câmpii ale județului Ialomița, găsim bisericiuțe, unele mai frumoase decât altele, mărturii sigure, că locuitorii ce viețuiesc împrejurul lor sunt adevărați creștini. Cercetând în amănunțimi viața lor, vedem că cei

mai mulți, practică cu mult avânt sufletesc, virtuțile mari creștinești împotriva tuturor curentelor greșite, ce de câțeva vreme s'au abătut asupra Bisericii și Țării noastre.

Preoțimea Ialomițeană, asemenea este la postul său și își face datoria, așa precum se cuvine unor adevărați apostoli și așa precum Sf. Scriptură cere: Și slugei Domnului nu i-se cade să se certe, ci să fie blând către toți, învățător și răbdător, (II Timot. II 24).

Avem în cuprinsul Protoieriei II Urziceni 80 biserici, din care 59 parohiale și 21 filiale; din aceste, două biserici parohiale și trei biserici filiale, sunt închise. Fonduri adunate pentru construcția și reparația bisericilor, avem la peste 15 parohii. Monument istoric avem fosta M-re Slobozia zidită în anul 1634, de Matei-Basarab-Voevod pe moșia Postelnicului Enache Caragea. A fost distrusă de Turci în anul 1812.

Personalul ce deservește aceste sfinte biserici se împarte astfel: 6 preoți licențiați, 29 preoți absolvenți ai seminarului superior și 18 preoți absolvenți ai seminarului inferior. Cântăreți avem 39 cu școală; iar 54 practicanți. În această protoierie sunt 7 parohii vacante care sunt îngrijite: 5 de preoți ieromonahi, iar 2 de preoți vecini. Cultul eroilor se practică cu un avânt destul de mare, având peste 12 monumente, ridicate în diferite comune, cu cheltuiala creștinilor.

Aceasta este în rezumat, situația bisericilor și a personalului bisericesc din cuprinsul acestei Protoerii.

Prea Sfințite Stăpâne,

Sfântul Apostol Pavel, fiind cu Varnava în Antiohia, pentru ca să predice neamurilor, cuvântul lui Dumnezeu, după oarecare timp, Pavel a zis lui Varnava: Să mergem, să cercetăm pe frații noștri prin toate cetățile, întru care am vestit cuvântul Domnului, să vedem cum petrec. Au plecat și au mers prin Siria și Chilikia, întărind bisericile. (Fapt XV 36, 41)

Duhul Sfânt era acela care îi mână să cerceteze pe toți care primesc credința în Dumnezeu, prin învățătura Mântuitorului Hristos pentru că să nu se întorcă la vechea credință păgânească, sau să-i abată de la calea cea bună acei rătăciți cari nu vor să primească învățătura lui Hristos. Dar oare, numai în biserica veche se întâmplau acestea, astăzi nu sunt destui rătăciți care umblă din sat în sat să ne strice credința? Da și astăzi avem nevoie de întărire și întărirea ne-o dați acum prin prezența Prea Sfinției voastre, mânat tot de Duhul Sfânt să veniți între noi, precum adinioară a fost mânat Sf. Apostol Pavel.

Citim în Apocalipsa Sf Ioan unde ne spune că erau șapte biserici conduse de șapte îngeri, care spuneau ce pedeșe vor primi cei necredincioși și ce daruri vor veni peste cei care vor face voia lui,

Dumnezeu. Dacă Sf. Ioan ne spune că șapte îngeri conduceau cele șapte biserici din : Efes, Smirna, Pergam, Tiatira, Sardes, Filadelfia și Laodichia, ce trebuie să înțelegem noi prin aceasta ? Ingerii de care se vorbește, nu sunt altcineva decât conducătorii noștri mari ai bisericii, ierarhii noștri, dintre care faceți parte și Prea Sfinția voastră. Ierarhul și conducătorul acestei sfinte și de Dumnezeu păzite Eparhii a Constanții.

Ați venit în mijlocul nostru să ne arătați calea cea bună și să ne spuneți, ca și îngerii, conducătorii celor șapte biserici, pedepsele cari vor veni peste cei care nu vor asculta învățătura lui Hristos și dăruirile de care se vor învrednici cei care vor urma calea și învățătura lui Hristos. Deci, prin această vizită Prea Sfințite Stăpâne, urmați calea Sf. Apostol Paul și vă ridicați până la acele înălțimi, la cari nu se pot ridica decât îngerii despre care ne vorbește Sf. Apostol și evanghelist Ioan. Vizita aceasta va fi pentru noi preoții o chemare mai mult la datorie, iar prin învățăturile și sfaturile ce veți binevoi să dați, veți aduce întăriri celor slabi, unire celor rătăciți, cu un cuvânt veți da putere de viață curat creștinească în sufletele tuturor credincioșilor. Tot prin aceasta adeveriți, cuvintele pe care Dumnezeu le spune prin prorocul Ieremios ce zice :

„Și vă voi da păstori după inima mea, care vă vor paște cu știință și înțelepciune“. (Ieremia III 15).

Urmați Prea Sfințite Stăpâne pe această cale, puțin umblată, și fiți siguri că aceste frumoase fapte vor răsună în toate timpurile căci „lumea și plăcerea ei va trece, iar cel ce face voia lui Dumnezeu rămâne în veac“.

În numele Preoțimii și creștinilor din Protoieria II Urziceni Vă zic Prea Sfințite Stăpâne : Bină ați venit sănătos în mijlocul nostru, și urez ca Dumnezeuul milei și al îndrumărilor să vă dăruiască mulți și fericiți ani“.

După Prea Cucernicia sa, Părintele paroh C. Georgescu arată bucuria ce o simte astăzi când primește pe Prea Sfințitul în Biserica sa. Face un mic istoric al satului apreciindu-i vechimea de 200 ani. Biserica este construită pe la anul 1879 de niște cirezari. Pe la anul 1873 satul avea o altă bisericuță mică ce s'a dărâmat.

Arată deasemeni că e născut și crescut în acest sat, și după terminarea Seminarului a venit și s'a hirotonisit aci, cu dorința să slujească unde sunt îngropați moșii și strămoșii săi.

Urează bun venit.

Prea Sfințitul Episcop mulțumește P. C. Protoieriu Gh. S. Popescu de expunerea făcută din punct de vedere administrativ bisericesc și de frumoasa sa cuvântare. Adresându-se apoi enoriașilor îi ferește că Dumnezeu i-a învrednicit să aibă ca preot, un vlăstar din neamul lor, și să fie înzestrat cu un suflet atât de bun și cu o inteligență așa de luminoasă, Arată nevoia ce se simte astăzi ca Episcopul să ia contact cu credincioșii fiindcă s'au ivit dușmani ai credinței și ai neamului nostru, care răstălmăcesc greșit învățătura Mântuitorului Iisus.

„De la suirea mea pe scaun—zice Prea Sfințitul—am căutat să întăresc mai întâi gardul unde era rupt. La voi am venit mai târziu, că știam, că la voi moșia și legea sunt toate în dragoste. Ce învățătură să vă dau vouă lucrători ai pământului? Le expune și explică parabola semănătorului. Incheie cu cuvintele: Fiți pământul cel bun unde sămânța asvârlită a dat roade însutite.

La Eliza Stoenesti. Biserica este veche și în reparație. Preotul Ec. Stavr. Ștefănescu. Salută pe Prea Sfințitul Episcop, apoi face istoricul bisericii. Este zidită în anul 1887. Cucer. Sa transferându-se aci în anul 1909 i-a făcut prima reparație cu o 1000 lei ajutor de la Casa Bisericii.

Acum are nevoie iarăși de reparație, are deviz întocmit. Comitetul aprobă și suma necesară. Deși relativ noua biserică a fost rău întreținută, curtea bisericii plină de pui de salcâm crescuți în neorânduială.

Aci se adunase și membri cercului cultural Coșereni, în frunte cu președintele Pr. Ec. Gh. Popescu. Erau de față preoții: Mihail Fluture Bărcănești, Pr. Ec. Tănăsescu Borănești, paroh preotul Speteni. Membrii cercului întâmpină pe Prea Sfințitul cu imnul: Prea Stăpânul și Arhiepiscopul nostru Președintele Ec. Gh. Popescu salută pe Prea Sfințitul în numele acestui cerc.

Prea Sfințitul răspunde cu multă căldură sufletească, mulțumindu-le de primirea ce i se face—căci observă că nu e primire protocolară rece, ci isvorâtă dintr'un sentiment de iubire adevărată.

Din cuvântare extragem: Constat cu bucurie că clerul Județului Ialomița e la înălțimea chemării sale. Nu am decât o singură dorință: de a munci împreună cu voi până la sfârșitul vieții mele, ca biserică să fie din ce în ce mai lucrătoare. În Județul Ialomița am și preoți aleși, am și poporul credincios și această dragoste de a lucra nu mi o poate lua decât Dumnezeu.

Știu nevoile voastre ale clerului de măr și greutatea ce le întâmpinați, ca unul ce am plecat dintre voi și știu și greutatea unui părinte de copii, dar totul se va îndrepta cu vremea și sper că nu va fi departe,—căci munca voastră va începe să fie apreciată.—Indeamnă pe credincioși ca degrabă să înceapă reparația să îngrijească de cimitir și de curtea bisericii, ca atunci când va veni a doua oară, să le laude hărnicia lor, apoi și-a luat rămas bun, mulțumind tuturor de primirea făcută.

La biserica din Albești. Deservant este ieromonahul Calinic Ceaușu. Biserica este construită în anul 1854 și e bine îngrijită. Satul este mic și sărac. Părintele Calinic e și mai nevoieaș de cât satul.

La Parohia Frumușica. Filiala Bratia. Biserica este bine îngrijită, preotul Velicu salută pe Prea Sfințitul Episcop în numele enoriașilor săi.

Prea Sfinția Sa răspunde într'o frumoasă cuvântare, al căru rezumat după câte am putut să prind îl dau în cele ce urmează: „Fiilor am venit să dau duh din duhul meu, ca sa vă întăresc și mai mult la fapte frumoase.

Am bucuria că văd aci la D-v. un elev al meu și nu mă gândeam când eram spiritual la seminar, că voi fi Chiriarhul său. Dumnezeu mi-a făcut parte ca să am în Județul acesta mulți elevi de ai mei, pe care îi cunosc și mă cunoște, cu care voi lucra cu toată încrederea și cu spor în via Domnului.

Avem o misiune grea dar înălțătoare. Am datoria să vă prind sufletele de cer.

Când am plecat de la Reședința Episcopală mi era frică să nu găsesc o stare de lucruri rea, dar mă simt înălțat sufletește, că am găsit numai bine.

Rog pe Dumnezeu să îndeplinească toate cererile. Vă îndemn la muncă, la economie și să lăsați la o parte toate păcatele“.

E ora 1 jum. p. m. Masa se servește în casa nouă a Păr. Velicu, care pe lângă toate bunătățile nu uită a adăoga și câteva sticle de șampanie.

Prea Sfințitul Episcop trece să se odihnească puțin într'o cameră alăturată. Am mers și noi într'o cameră vecină cu două paturi mari și unul de copil. Având în vedere dimensiunile păr. Protopop de Călărași i l-am oferit în unanimitate, iar noi am găsit de cuviință ca fără multă vorbă să trecem pentru câteva clipe în rândul celor blajini. Prefectul însă ne-a păcălit, a eșit afară și la umbră pe un covor de iarbă verde, trebuie să fi visat noi solicitanți la bugetul Județului.

În aceste constatări nelipsite de forma oratorică, a Protopopului II de Ialomița ne găsește Prea Sfințitul, care neputând să doarmă a dat ordin de plecare.

La ora 3 jum. plecăm și ajungem după câți-va kilometri la parohia Axintele. Paroh este tânărul preot Victor Dumitrescu. Salută pe Prea Sfințitul și arată că enoriașii sunt în deplină sărbătoare. Face istoricul bisericii. Este construită în anul 1901. Prea Sfințitul vorbește celor de față: Fiilor, sunt fericit că pot veni în mijlocul vostru acum, când, Dumnezeu a voit să ne trimeată ploaia binefăcătoare, care va înbeșuga holdele voastre. Sunt mulțumit de starea în care se găsește biserica voastră și aceasta înseamnă că voi țineți mult la numele de creștin.

Am venit la voi ca să mă cunoașteți și să vă spun că gândul meu nu este decât la mântuirea sufletelor voastre. Fiți muncitori, fiți blânzi, iubiți-vă între voi și iubiți pe preotul vostru. Păstrați datinile și obiceiurile voastre. Incepeți munca voastră cu semnul crucii. Incepeți întreprinderile voastre cu rugăciune și veți avea totdeauna ajutorul lui Dumnezeu. Vă făgăduiesc că voi mai veni să văd progresul și faptele voastre frumoase. Apoi își ia rămas

bun dela credincioși. D-l învățător Bolboceanu are un frumos cor armonizat pe două voci cu elevi de școală. Execută cu multă simțire imnul: Pre Stăpânul și Arhiereul nostru. Prea Sfințitul se întreține cu D-nii și D-nele învățătoare și mângâie pe elevi. Le pune întrebări din istoria neamului și din religie.

La ora 5 ajungem **la Crăsani** pe malul Ialomiței. Aci e deservent ieromonahul Daniil Rotariu. Darea de seamă o face P. C. Protoiereu Gh. Popescu, ca unul ce a păstorit acest sat. Face istoricul bisericii, spunând că e clădită în anul 1865.

Arată dragăstea de muncă, idealul cu care a venit din seminar și s'a hirotonisit preot pentru acest sat. Asupra stărei precare în care se găsește biserica, spune că nu era în situația de astăzi înainte de războiu. Nemții și bulgarii au făcut din ea grajd de cai și-a adus-o în starea de astăzi.

Prea Sfințitul Episcop vorbește poporului, laudând activitatea P. C. Protoiereu Gh. S. Popescu care și-a înmulțit talantul său și a fost chemat să îndeplinească lucruri mai mari.

Cunoaște impietatea ce s'a făcut de dușmani cu această ctitorie. li îndeamnă cu cuvintele: Voi credincioși, dovediți că sunteți plini de credință și refaceți această ctitorie, care nu mai corespunde nici vremii și nici numărului vostru.

Am avut multă dorință să văd Crăsanii și am trimis câte un călugăraș ca să vă servească fiindcă sunteți lipsiți de preot, și mi-a adus totdeauna cuvinte frumoase despre Domniile Voastre.

Am hotărât întemeierea unei mănăstire în apropiere de acest sat, peste apa Ialomiței—și am însărcinat tot pe acest călugăraș să adune obolul vostru. Mult nu vi-l mai pot lăsa, că el trebuie să se întoarcă la cinul său, deaceia străduiți-vă după cum v'am spus de refaceți biserica să vă pot trimite un preot tânăr și cu dor de muncă.

Prea Sfințitul binecuvântează poporul care se întrece asăruta mâna.

La ora 6 am trecut râul Ialomița pe un pod de vase. La doi kilometri, pe valea acestui râu se ridică vechea biserică a Balaciului de Jos. E părăsită acum. Vatra satului Balaciul de Jos s'a mutat la 4 Km. spre răsărit, lângă calea ferată. Nici o gospodărie nu a mai rămas înprejurul ei. Turla din față este în parte dărâmată, ca și o parte din frontispiciu, din cauza obuzelor ce s'au tras asupra bisericii în timpul războiului din 1916, de către trupele inamice. Pereții sunt de jur împrejur împroscați cu gloanțe. Puțin a lipsit ca să nu o prefacă în ruină. Este clădită în timpul lui Grigore Ghica și reparată la 1869 de familia Pitișteanu. Vechea Pisanie lipsește de la locul ei.

Prea cucer. Protoiereu respectiv dă lămuriri asupra importanței acestei biserici.

Prea Sfințitul Episcop mulțumește credincioșilor veniți să-l

vadă și le spuue : Cunoșteam această biserică din referatele sfetnicilor mei, iar acum pășesc pragul ei.

Nu mă satur a privi frumusețea picturală, stilul arhitectonic și solidar tatea ei. De la primirea informației că biserica a fost părăsită mi-am zis: ca să-o scap de ruină și distrugere, voiu transforma-o într'un loc de recreație sufletească, voiu transforma-o într'o Mănăstire.

Rolul mare care l'a jucat Mănăstirile în trecutul neamului nostru, vă este în deajuns de cunoscut. Ele au fost cuiburi de viață călugărească,—de pietate și de curate sentimente naționale. Nevoia unui asemenea așezământ s'a simțit chiar dela înființarea Eparhiei și se destinase ca loc pentru ridicarea ei, localitatea Tatlageac din Jud. Constanța. Acolo ne trebuie de toate, aci avem biserica făcută gata, care reparându-se va fi un giuvaer. .

Ne trebuiesc chilii pentru călugări. Am rugat pe D-na Bratu proprietara moșiei vecine, ai cărei bunici au restaurat biserica, să-mi dea la conac vre-o două camere, însă nu are disponibile azi

Apelez la Dv. credincioși, care v'ați mutat gospodăriile în altă parte și aveți aci împrejurul bisericii vetrele vechilor case să-mi vindeți sau să-mi donați câteva locuri pentru a ridica o casă. Făgăduiesc donatorilor că numele lor îl voiu scri în pisania Bisericii.

Aci neîncetat se vor face rugăciuni. În miez de noapte apa Ialomitei va duce departe sunetul clopotelor, anunțând că cineva veghează și se roagă pentru noi toți. Poate multe suflete necăjite și trudite, vor veni să-și găsească aci liniște și odihnă. Viața de retragere și contemplare a fost îmbrățișată în toate timpurile deopotrivă, de oameni fără învățătură și de cei mai mari filozofi,—fie alăturându-se unei comunități, fie trăind singurately prin pustii, prin scorburile copacilor sau prin peșterile munților. Când mântuitorul Iisus a venit pe țărmul râului Iordan, oare nu tot un călugăr l'a primit? Nu el a zis :

„Iată mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii“

Cum l-a cunoscut Ioan Botezătorul din miile de oameni ce veneau la botez ? Au, nu dintr'o pregătire sufletească adâncă ? Veșmântul care-i acoperea trupul slăvit de post și rugăciune era din păr aspru de cămilă, iar hrana îi era ahride și miere sălbatecă.

Mă rog lui Dumnezeu să-mi dea zile să o văd terminată“.

Din mulțimea credincioșilor se desprinde D-I Petre Tănăsescu, notarul comunei care venind în fața Prea Sfințitului, spune cu voce tare că donează două locuri de casă, în partea dreaptă a bisericii. Este îmbrățișat de Prea Sfinția sa pentru fapta-i așa de frumoasă.

Pe înserat mergem la parohia **Balaciu de sus**. Paroh este tânărul Preot Gh. Teodorescu. Salută pe Prea Sfințitul în numele enoriașilor cu cuvintele Bine Ați venit ! Face istoricul Bisericii. E construită în anul 1856 de către Serdarul Matache Piteșteanu. Parohia e formată din satele : Balaciu, Pitișteanca și Sf. Gheorghe.

Arată că se silește la muncă spre a păstra și întări credința strămoșească. Vorbind de starea religioasă morală a parohiei spune, că sunt cinci concubinaje. Deși întineric biserica plină de credincioși. Corul elevilor sub conducerea cântăreților execută imnul „Pre Stăpânul“.

Prea Sfințitul Episcop adresându-se preotului și poporului ține următoarea cuvântare: Incheiu vizita mea canonică, cu vizitarea acestei biserici. Vă mulțumesc iubiților pentru primirea frumoasă pe care mi-o faceți.

Îți mulțumesc cucernice părinte, pentru râvna ce o depui pentru Casa Domnului. Pretutindeni văd ordine și rânduială.

Imi relatezi că starea religioasă morală a parohiei este bună, dar m'a rănit în suflet când am auzit că sunt cinci cazuri de concubinaj. Sf. Tale îți incumbă datoria de a stăruii cu timp și fără timp ca și ei să intre în rândul celorlalți creștini. Adu-le aminte că jerfa lor nu e primită și plutește deasupra ca jerfa lui Cain.

Voiu fi fericit în ziua când voiu primi raportul Sf. Tale că ei au primit taina Cununiei.

Se întreține apoi cu elevii școalelor punându-le diferite întrebări.

Masa de seara și găzduirea Prea Sfințitului se face la D-I Proprietar Petre Balaciu, un vrednic fiu de preot. Ne fiind acasă a trimis ordin să se facă toate onorurile casei, P. S. Sale.

Desdedimează, Prea Sfințitul s'a sculat, a cercetat minunatul parc al Domnului Petre Balaciu grajdurile cu peste 30 cai de curse și toate instalațiunile.

Înainte de a pleca la gara Lehliu, de unde trebuia să ia trenul pentru Constanța Prea Sfințitul vizitează satul Sf. Gheorghe, unde credincioșii au gata, adunat tot materialul pentru construcția bisericii, dar nu se înțeleg asupra locului unde vor să o construiască. Li sfătuește să cadă la pace și să grăbească, căci campania de lucru a început.

În drum spre Lehliu, la biserica satului Rași—în dreptul căruia am trecut podul peste Ialomița, se văd lemne adunate și clopotele bat fără încetare. Deși nu era în itinerariu și era aproape de ora de sosirea trenului, Prea Sfințitul se oprește, vizitează biserica, ce este cam lăsată în părăsire. Preotul de aci e tânăr și a putea să muncească, dar îl preocupă foarte puțin datoriile sale pastorale. Promite credincioșilor, în curând va veni, special, pentru satul lor. Preotul e absent.

La ora 10 suntem în gara Lehliu. Prea Sfințitul își ia rămas bun de la D-I Preot, mulțumindu-i de dragostea sa de bun creștin și de suflet ales.

Deasemeni își ia rămas bun și de la clericii însoțitori. Prea Sfințitul se urcă în tren care se pune în mișcare imediat.

* * *

Trei zile de activitate a unui Episcop în Eparhie au fost o bogăție de simțiri religioase și de înălțare sufletească.

Primirea pe care poporul o făcea în fiecare sat îți reda icoana fidelă a primirei pe care poporul iudeu a făcut-o Domnului la intrarea în Ierusalim. Așternuturi pe jos, ramuri și flori, cântări și urale, sunt aceleași mijloace de exprimare a dragostei și a credinței omului căci aceleași simțimente nasc aceleași manifestări.

Toți, cu mic cu mare au alergat să vadă pe *capul bisericii*, să-i sărute mâna să capete binecuvântare, să audă o *poruncă*. Și în adevăr, au primit tot ce-au voit. Ceasurile treceu-clipe, iar sfaturile părintești, curgeau fără sfârșit. O atenție de evanghelie sorbia fiecare vorbă, reținând tot insul o amintire, un sfat, doctorie alinătoare a multor rane sufletești.

Fiecare creștin a avut ce să spună acasă; fiecare va ști să rostiască o maximă, o povață, pe care el, cu urechile lui, a auzit-o din gura Preasfințitului.

Folos netăgăduit de mare, incomparabil cu a sute de conferințe, a mii de volume, mai presus de cât oricare rezultat al celor mai abile încercări de educație, a adus această vizită canonică.

Puterea de rezistență fizică a Ierarhului nostru, și mai ales tezaurul nesecat din care găsia să scoată într'una mărgăritare sufletești, a uimit pe cei ce l-au urmărit, în tot drumul, iar dragostea și bunătatea ce o punea în vorbă, dădeau atâta naturaleză sfaturilor Sale, încât acestea păreau anume, cuvântări pregătite în acest scop, având uneori accente calde și duioase până la lacrimi.

Ce folos însă că biserica noastră, care are ierarhi, cu suflete așa de alese, și cu atâta dor și putere de muncă, nu are o situație materială independentă, ca astfel să-l ridice pe Episcopul dela grijile existenței materiale a Episcopatului său, a bisericilor sale, a preoților săi, și să-l dea întreg bisericii celei vii, preoții și popor, lucrând și învățând cu timp și fără timp.

Vom ajunge acolo prin autonomie

D. & R.

Conferințele generale Pastorale

Anul acesta, conferințele s'au ținut pe județe
Dăm mai la vale, copie de pe lucrările fie
cărui județ în parte, spre a se vedea întreaga
muncă, desfășurată de preoții Eparhiei, cu acea
ocazie.

Copie de pe Referatul P. C. Ic. I. Grigorescu, consilier referent al Secției culturale, delegat a prezida conferințele Jud. Constanța :

Prea Sfințite Stăpâne

Conformându-mă delegațiunii cu care m'ați onorat prin Ordinul No... 927, cu smerenie îmi permit a referi de felul cum a decurs ținerea conferințelor generale anul acesta

În zilele de 9 și 10 Iunie, au fost convocați în prima serie un număr de 43 preoți din ambele protoierii ale Județului Constanța.

După ce s'a oficiat Sf. Liturghie la biserica Adormirea și s'a slujit de către însuși Prea Sfinția Voastră un parastas pentru membrii decedați ai Societății Clerului «Solidaritatea»; la orele 10 dimineața în una din sălile Școlii Primare No. 1 de băieți, Prea Sfinția Voastră, ați deschis ședința spunând cuvântul de deschidere și urând bun venit preoților și dând binecuvântarea pentru începerea discuțiilor.

Chestiunile puse în discuțiune la această serie au fost :

a) *Cauzele ignoranței religioase a indeferenței și decăderii morale a poporului. Remedii.* b) *În ce fel ar putea lucra preotul cu organizațiile parohiale (consiliu și epitropie) pentru a asigura în viitor fiecărei biserici, fonduri sigure și inatacabile de întrețineri.*

Asupra primului subiect ați acordat cuvântul preotului Atanasie Popescu din parohia Murfatlar, eșit la sorți Cucernicia sa tratează chestiunea cu multă competență, arătând în mod amănunțit care sunt cauzele ignoranței și decăderii morale.

Când, însă, a fost vorba ca să arate în mod sintetic, remediile, s'a mărginit să aducă o critică neîntemeiată și ne la locul ei preoților de la orașe, și care de bună seamă ar fi dat naștere la discuțiuni violente, dacă Prea Sfinția Voastră n'ați fi fost de față. Asemenea Cucernicia Sa a adus exemple de felul cum se lucrează în alte eparhii (R. Vâlcea și Buzău), Prin aceasta a dat dovadă că nu cunoaște activitatea ce se desfășoară în această eparhie pe terenul cultural, moral și religios. Cucernicia Sa ignorează, poate intenționat a ține seamă de vechimea existenței menționatei episcopii, unde totul este orânduit din vechime și deci activitatea episcopală se îndreaptă numai într'o direcțiune, pe când această episcopie fiind nouă, lipsită de toate cele necesare, activitatea chiriarhului trebuie împărțită în toate direcțiunile și mai ales când este lipsit de mijloace materiale, Chiriarhul este nevoit să se sbată în toate părțile să facă începuturi de organizare

Tot asupra acestui subiect a mai conferențiat în ședința a II-a. preotul Oprea Maraloiu, din parohia Satișchioi. Cucernicia Sa ca și preotul Anastase Popescu a tratat bine subiectul ca conferință, însă, sinteza remediilor, i-a lipsit.

După terminarea acestui subiect, am deschis discuțiunile asupra remediilor, adică sintetizarea lor rezumându-se în aceasta :

1). Repaosul Duminical aplicat cu toată strictețea la tot felul de industrii și comerț,

2). Sprijinul efectiv din partea autorităților comunale, judiciare și școlare.

3) În biserici predici asupra evangheliei cu aplicațiuni la viața practică și simbolică a serviciului divin pentru a-l interesa pe creștin.

4). Predarea studiilor religioase în toate școlile primare și secundare de către preot.

5). Tipărirea de către Institutul Biblic, a cărților de rugăciune Biblia, în deosebi a Noului Testament, viețile sfinților, și vândute cu preț cât mai mic posibil, sau chiar gratuit

6) Cercuri culturale curat preoțești; iar la cercurile culturale învățătoresci, la ședințele publice, preotul local, să i-a parte activă.

7). Interdicția de a se juca piese de teatru, sau a se recita poezii cari ating demnitatea preotului sau a bisericii.

8). Interdicția de a se face propagandă contra religiei de Stat.

9). Tipărirea de opere, prin care să se arate în mod limpede greșalele diferitelor învățături ale sectanților.

10) Diferitele obiceiuri rele în popor să fie pedepsite.

În ședința a III-a s'a pus în discuțiune subiectul al II-lea :

In ce fel ar putea lucra preotul cu organizațiile parohiale (consiliu și Epitropie), pentru a asigura în viitor fiecărei biserici fonduri sigure și inatacabile de întreținere.

Asupra acestui subiect vorbește preotul Ioan Chivu din Parohia Vișoara (Caceamac),

Cucernicia Sa. după ce vorbește asupra necesității fondurilor inalienabile ale bisericilor, arată abuzul ce se face de către cei însărcinați cu colectarea fondurilor sub formă de loțerii, cărămizi, cărți, poștale, etc. pentru diierite construcții. De aceea, pentru realizarea acestui scop, se propun următoarele deziderate :

1). Taxele fixe pe cap de familie și pe categorii, aceasta ar fi în spiritul legii și statutului.

2). Taxele fixe pentru diferite servicii și în deosebi epitimii, cu ocaziunea tainei mărturisirei.

3). Discurile sau chetele lunare.

4). Excedentele bugetare să se consemneze.

5). Unde sunt terenuri disponibile ale Statutului să se închirieze de către consiliile parohiale cu prețul regional și apoi să se subînchirieze sau să se muncească cu ajutorul locuitorilor.

6). Să se prevadă în bugetele comunelor și a băncilor populare, anumite subvenții anuale, ca și pentru comitetele școlare, și lucrările de înfrumusețarea comunelor.

7). Colectarea în natură de produse în magazinele obștiilor, care să se vândă în comună.

8) Cea mai importantă ar fi înființarea unei fabrici de lumânări de ceară.

Ori cari ar fi mijloacele de colectarea fondurilor, aceasta

să se facă de către consilierii parohiali sau epitropi. Preotul să nu aibă decât rolul de controlor. De toate sumele, sub orice formă ar fi colectate, să se dreseze proces verbal și să se depună imediat la o bancă pentru fructificare. Despre aceste colecte, consiliul parohial să facă dare de seamă anuală, adunării eparhiale, astfel ca fiecare să știe că obolul său este bine chivernisit și el va contribui cu mai multă tragere de inimă.

Seria a li-a a conferințelor s'a ținut în zilele de 9 și 10 lunie cu un număr de . . preoți tot din anbele protoierii.

Chestiunile ce au fost date spre discutare.

1). Mijloace și măsuri prin care biserica poate să înfrăuească spre o viață mai curată și spre cunoașterea temeinică a Sfintei Evanghelii, poporul în genere și copiii în special.

Asupra acestei chestiuni vorbește preotul Ioan Georgescu din Oltina. Cucernicia Sa, arată starea sufletească a poporului înainte de război, și o compară cu cea după războiu arătând cauzele, care au produs această decadentă, mai ales dorința de avuții materiale. Au mai vorbit asupra acestui subiect Preotul C. Cernescu - Șaraiu și preotul Ioan Ghețu din Gogeaalac.

S'au propus următoarele deziderate:

1). Îndeplinirea serviciilor religioase, în afară de biserică și în biserică să se facă cu tot fastul cuvenit, ca astfel, să miște inima, să impresioneze mintea și să decidă voința pentru a face pe enoriași să ia parte cât mai mulți la săvârșirea acestor servicii.

2) Predica în deosebi în biserică are mare influență asupra inimei creștinului.

3) Bibliotecile parohiale să fie înzestrate cu cărți religioase și morale și care să fie transformate în biblioteci publice; iar preotul să muncească a desvolta gustul cetitului în popor.

4) Iniințarea sfaturilor creștine în biserică, în școală sau în casa parohială. Aci să fie chemați oamenii dedați diferitelor viții și sfătuiți de preot și de bătrânii satului, pentru a se lăsa de viții arătându-li consecințele vițiilor și folosul virtuțiilor.

5) Șezători sătești unite cu serbări făcute de copii dela școală în unire cu învățătorul.

6) Tipărirea de cărți de rugăciuni cu cuprins moral, religios și instructiv, la început cu înțeles simplu și apoi din ce în ce mai complicată.

7) Tipărirea noului Testament pentru popor de către „Institutul Biblic” sau de către Sf. Episcopie, la care tipărirea să contribuie fiecare preot, cântăreț și chiar creștini mai înșăriți.

8) Preotul, bazat pe cuvintele Mântuitorului: „Lăsați copiii să vină la mine”, trebuie să aibă cât mai mult contact cu aceștia, să-i atragă în fiecare lună în biserică sau chiar în casa sa.

Aci să-i pună să citească rugăciunile ce ei trebuie să le știe din cărțile religioase; iar preotul să le explice înțelesul istorioarelor moralei, Copiilor ce depun mai mult interes să le dea mici daruri ca: cărți de rugăciuni, iconițe, cruciulițe, etc.. În acelaș timp

să lucreze preotul așa fel ca și familia să-i vină în ajutor prin educația morală religioasă, îndemnându-i să-și ducă sau să-și trimită cât mai des copiii la biserică.

9). Cumpărarea de cinematografe cu filme morale. La aceasta s'ar putea uni 3-4 parohii vecine.

10). Explicarea însemnătății serviciilor bisericești înființate de Sfinții Apostoli și Sfinții părinți, în scopul mântuirii omenirii.

11). Mama fiind educatoarea cea mai de seamă a familiei, urmează necesar — ca soția preotului să fie cât mai în contact cu celelalte femei din sat, să țină și ea șezători, unde să vie mamele cu copiii să asculte bucățile morale ce se vor ceti și de va fi posibil, să formeze coruri care să cânte cântece naționale și bisericești pe o singură voce chiar. Subiectul al doilea din această serie a fost: *Cum trebuie organizate instituțiile parohiale, spre a putea fi folosite de preot la activitatea educativă în popor.* Asupra acestui subiect au vorbit preoții: E. Mărculescu -- Docuzoi și C. Jipescu -- Istria. (Caranasuf), și s'au exprimat următoarele de- ziderate :

1). Preotul în prima linie să caute a insufla epitropiilor stima și respectul cuvenit, fiind exemplul de moralitate, să le capete încrederea desăvârșită, apoi să le dea îndrumările, cum trebuie să lucreze, dar și aceștia să fie modele de religiozitate și moralitate, ca astfel cuvântul lor să fie ascultat.

2). Preotul să aibă consfătuiri cât mai dese cu consilierii parohiali și cu epitropii și în aceste consfătuiri să le arate pe enoriașii cari au scăderi vădite, să-i îndemne a-i sfătui să se îndrepte și dacă nu ascultă numai atunci preotul să procedeze cu autoritatea sa morală la dojeni în particular, față de epitropi sau consilierii parohiali.

3). Aplicarea cu strictețe a legii repaosului Duminical și de este posibil estinderea la întreaga zi.

După ce s'a terminat discuțiunile asupra acestor chestiuni și după ce s'au făcut rezumatul, stabilindu-se dezideratele pentru fiecare chestiune în parte așa după cum am arătat mai sus, am îndemnat pe frații preoți în numele Prea Sfinției Voastre ca aceste deziderate să nu rămână numai pe hârtie. Dorința Prea Sfinției Voastre fiind că fiecare să caute a le pune în aplicare și fie în cursul anului cu ocazia inspecțiilor protopopești sau chiar chiriarhale fie care să raporteze asupra aplicării acestor deziderate și rezultatele obținute. În ori ce caz, va trebui să referă asupra acestora cu ocaziunea conferințelor generale, anuale.

Prea cucernicul Protoiereu de Constanța luând cuvântul exprimă dezideratele.

1. Că pentru anul viitor conferințele să nu se mai țină în zilele consecutive ci, să se distanțeze la un interval de cel puțin o săptămână.

2. Conferințele să se țină în prima săptămână după Dumini- ca Tomei.

Prea Cucernicul Protoiereu de Hârșova opinează ca chestiunile ce trebuiesc tratate în conferințele anului viitor, să se fixeze de este posibil chiar din toamna anului curent și ca să nu se neglijeze de unii să li se aducă aminte prin Revista „Tomis” în fiecare număr. Și aceasta cu atât mai bine crede Prea Cucernicia Sa că preoții la cercurile culturale ar mai avea ocaziunea să discute asupra acestor chestiuni și ar veni la conferințe cu soluțiuni practice.

Prea Sfințite Stăpâne

După închiderea discuțiunilor, am căutat să relev două chestiuni, care deși nu interesează în mod direct subiectele conferințelor; totuși în mod indirect va putea să rezolve una din problemele vitale pentru viitor, privitor la asigurarea fondurilor sigure și inatacabile de întreținere a bisericilor și a fondurilor necesare editării broșurelor de moralizare.

Prima chestiune a fost înființarea și estinderea fabricii lumânărilor de ceară.

Această chestiune a fost foarte bine primită de toți preoții atât ai seriei I-a, cât și a celei de a II-a.

În principiu s'a hotărât ca mai întâiu actuala fabrică să fie supusă unui control seric din partea unui delegat al Prea Sfinției Voastre și un delegat al cooperativelor sătești. Să se facă un proces verbal de situațiunea actuală de care luând cunoștință fie care preot în parte că nu ar avea nici o repercursiune asupra noilor membrii sau asupra capitalului depus după acea dată.

Odată chestiunea aceasta limpezită, fie care preot și ia obligațiunea de a vărsa câte un capital de cel puțin 2000 lei, devenind astfel membrii cooperatori, apoi într'o adunare generală extraordinară intrând noi membrii în consiliul de administrație să hotărească mutarea fabricii din Bazargic la Constanța — sediul Sfintei Episcopii. Aci, dându-i-se estinderea convenită să poată produce cantitatea necesară de lumânări pentru toate bisericile din eparhie, având centre de desfacere în diferite comune din eparhie.

A doua chestiune discutată a fost, *Societatea Clerului Solidaritatea* al cărei parte din capital să fie întrebuințat tot la mărirea fabricii de lumânări,

Chestiunea societății se prezintă însă mai dificilă și iată de ce: Această societate este cu un scop bine determinat „*Filantropia*” și cultura.

Pe baza acestui principiu a fost recunoscută ca persoană morală și juridică prin legea art. I, în anul 1906.

A ajunge la o lichidare nici nu poate fi discuție, căci după prevederile art. tot fondul va trebui să treacă în casa Ministerului de Culte, păstrându-și mai departe destinațiunea ca fond filantropic, ori să se verse secțiunei Covurlui, Tulcea sau Brăila.

Singura soluțiune propusă de mine și admisă de toți preoții a fost această, o comisiune de 12 membrii fondatori a fost aleasă pentru a lucra la modificarea statutelor. Aceste modificări aprobate

de adunarea generală, să fie trimise prin Prea Sfinția Voastră corpurilor legiuitoare și aprobate.

De bună seamă că în statutele modificate se va prevedea ca din capitalul disponibil o cotă de . . . % să se poată plasa în o afacere comercială cu scoșuri culturale și morale.

Acestea am avut de comunicat Prea Sfinției Voastre ca urmare delegațiunii cu care m'ați onorat și Vă rog respectos, să binevoiți, ca pe deoparte să binevoiți a interveni către onoratul guvern prin Sf. Sinod ca legea repausului Duminical să se estindă pentru întreaga zi și la tot felul de comerț industrie și autorități cu consecințe grave pentru contravenienți.

Să se admită ca învățământul religios în toate școalele primare, secundare și de meserii să fie obligator și predat de preoți.

Învățătorii să ia parte în toate Duminicile la serviciile religioase cu școlarii făcând coruri.

Să se oprească cu desăvârșire scrierile imorale și filmele de cinematograf senzaționale.

Concursul efectiv din partea autorităților administrative și judiciare în propaganda ce se face de diferite secte, — iar pe de altă parte, organele de control ale Sfintei Episcopii, să caute să se convingă de aplicarea acestor deziderate cu ocaziunea inspecțiunilor ce sunt obligate a le face.

Sunt cu cel mai profund respect

Al Prea Sfinției Voastre

Prea Supus și devotat..

Consilier Referent, Iconom I. GRIGORESCU

Copie după raportul Protoieriei Călărași No. 1132 căt-re P. S. Episcopie

Prea Sfințite Stăpâne

Subsemnatul, Econom Dimitrie Dobre, Protoierul I al Județului Ialomița, cu reședința în Călărași conform ordinului No. 1030 din 16 Aprilie 1927 al Prea Sfinției Voastre în zilele de 7 și 8 Iunie 1927, am ținut conferințele generale anuale preoțești cu preoții Județului Ialomița. Prima serie—din întreg județul, în prezența Prea Cucernicului Econom Grigore Dumitrescu, Directorul cancelariei Sf. Episcopii, ca delegat din partea Prea Sfinției Voastre asistat și de către Prea Cucernicul Econom Gheorghe Popescu, Protoierul Circumscripției II-a Urziceni,—în școala primară de fete, din orașul Slobozia, îndeplinind dispozițiunile cerute de Regulament

În dimineața zilei de 7 Iunie a. c. s'a oficiat Sfânta Liturghie, de patru preoți în sobor, iar ceilalți cucernici preoți,—în cor bine alcătuit au dat răspunsurile.